

BOEM@

LIVE LITERATURE - ISSN: 2066-0154

martie 2012 (Anul IV) Nr. 3 (37)

BOEMA

Live Literature

Martie 2012 (Anul IV) Nr. 3 (37) - 36 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida ASPRA

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapArt Galați - Editura InfoRapArt

3 / 2012

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor șef adjunct: Victor Cilincă
Secretar de redacție: Antoaneta Dobreanu
Redactori: Paul Sân-Petru, Saint-Simon Ajarescu, Dimitrie Lupu, A. G. Secară, Cristina Roșu, Cristina Dobreanu
Grafică: Elena-Liliana Fluture
Tehnoredactare: Daniela Neculai
Colaboratori:
Maria Timuc - București
Luca Cipolla - Milano
Melania Cuc - Bistrița
Tănase Carașca - Tulcea

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul
www.boema.inforapart.ro
actualizat permanent de: InfoRapArt
Email: boema@inforapart.ro,
petrerau@yahoo.com
Telefon: **0726 337376, 0336 800313**
ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis,
Bloc Cristal, Sc. 2, Et. 3, Ap. 4, Galați, 800010

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: **0726 337376**

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.

Literatură și Artă

DIN CUPRINS

Poezie: Eduard Dorneanu (p.6), Ion Potolea (p.10), Llelu Nicolae Vălăreanu (Sârbu) (p.18), Bogdan Pascal (p.23)

Proză: Oana Panait: Zbor... cu aripi frânte (p.5), Tănase Carașca: Reciclare (p.24), Petre Rău: Înghețul (p.27)

Cronică de carte: Patricia Lidia: Războiul muștelor - între fantasticul metaforic și realitatea politică (p.8), Adrian Botez: Senator de Drept al Logos-ului Valah, "în iarna vrajbei noastre": "D" ale democrației - Editoriale. Tablete de toată ziua", de Mircea Dinutz (p.13)

Note de lectură: Simona Ciofloș: Toate încep de la o carte de colorat... (p.9), Elena Buică: Maricica Stroia - Pastel de borangic (p.19)

Eseu: Oana Panait: Firescul la români (p.3)

Interviu: Gabriel Dragnea: "Scriitorii tineri sunt complexați de Eminescu. De aceea îl contestă", interviu cu academicianul Zoe Dumitrescu Bușulenga (p.4)

Opinii: Daniel Găucan: Iisus - marele inițiat de Dacia! (p.20)

Consemnări: Fr Constantin Alecse: Zoe Dumitrescu Bușulenga [Maica Benedicta de la Văratec] (p.11)

Meridiane: Luca Cipolla: poet-traducător, Milano, Italia (p.16)

Religie: Adrian Botez: 15 ani de la începutul unei mari mărturii ortodoxe...! (p.26)

Anunțuri: Redacția: Concursul Literar Internațional "NUX", Italia, 2012 (p.32) / Rezultatele Concursului Festival Internațional de Poezie și Epigrame "Romeo și Julieta" (p.33)

Cărți: Redacția - Cărți sosite la redacție (p.34-35)

Grafică:

Coperta I: Oleg Shuplyak - Art
Coperta a IV-a: Vladimir Kush - Nogal
Interior: Elena-Liliana Fluture

www.boema.inforapart.ro

Oana PANAIT

Firescul la români**Încercare nereușită – pamflet de... România**

Motto: "Orice nație se ține în lume nu doar cu ce este, ci și cu faima pe care o are..." - Nicolae Iorga

Pământul - acest mic crepuscul al sufletului românesc, țărâna din care se naște *dorul* - de netradus în oricare altă limbă, oricât de latină - îl înalță pe *pruncul* rădăcinilor de altădată - ancestral de geto-dacice -, pe românul ce-și scutură cu mândrie nearogantă, ci de o simplitate demnă de om destinal ce-și urmează viața firească, fără ifose, pletele dace neîngenuncheate de nimeni și nimic deasupra nimicniciei revărsate de-a lungul timpului istoric necruțător.

Românul a trecut peste secole cu acea îndârjire frizând îndărătnicul, cu acea nepăsare - aparent oarbă - cu o voioșie ciudat de nefirească peste puhoiul de nestăvilat al umilințelor și înfrângerilor, fără a-și construi baraje lăuntrice, în spirit olandez. Sedimente de istorie trăită cu frică *apriorică* nedefinit de firească...

Ancestralul firescului luării peste picior, în derâdere a suferințelor de-a dreptul grotesc de repetitive - de parcă Hegel ar fi scris o "Istorie a Românilor" - o necesară și - dovedit - utilă bășcălie a oricărei opreliști-stăvilă de Timp (ne)îngenuncheat ciclic de romani, migratori turanici sau slavii, de la Zalmoxis la Genghis-Khan, de la otomani la habsburgii, prusaci și ruși. Un haz de necaz atât de aproape sufletului profund românesc, încât Nietzsche, dacă s-ar fi născut român ar fi devenit un Eliade, un *homo religiosus* aparte, iar Zarathustra un Zalmoxis *grăitor* de demn.

Firescul demnității la români se continuă peste secole cu o căutătură senină a ochilor țaranului ce-și ară brazda în liniștea ierbii îngăimând un cântec duios "din moși", ce s-a transmis odată cu înjurătura birjărească adresată calului de povară agârbicean sau în dulcele stil... Slavici, care contrastează puternic cu armonia brazdei parcă tăiată pe față într-o perfecțiune... firească.

Firescul la români apare la copilul Brâncuși, care ia lutul și-l frământă întru genialitate universală, dar țărănească. Firescul la români se ivește când demnitatea creștinului se îmbrățișează cu acel curaj de românism pur brâncovenesc. Moarte întru dreptate, întru Dumnezeu, sfârșit demn întru Libertate...

A fi firesc în demnitate presupune însă și o (pre)dispoziție pentru aventură, pentru risc, pentru "ce va fi, va fi", să dai cu "capul de pragul de sus"... Spontaneitatea firescului la români poate fi privită din afară drept inconsecvență, trădare, chiar lașitate. Nimic din toate aceste "metehne" nu rămâne când se joacă la masa destinului cel mai de preț lucru: românismul. Firesc este să "semnezi" un pact (neratificat de Suveran!) cu von Mackensen. Demnitatea românismului unui Marghiloman cedat ispitei în împrejurări vitrege ale istoriei, dar "trădat" de propria-i Istorie și de scormonitorii de arhive - șoarecii trecutului - este la fel de firească ca și marea greșală, demnă, de a traversa Nistrul. Și totuși, "Pe aici nu se trece" rămâne un zid temeinic ridicat de secole, de românii... Meșterului Manole.

Jertfa românească sau așa-zisa fatalitate mioritică ce conduce inexorabil cu gândul la o "trădare frățescă" biblică - Cain și Abel, nu sunt decât expresia firescului românului care acționează pe principiul "Acta, non verba". Și totuși...

Platitudinea poeziei români - naționaliști sau nu - înclinația spre oniricul ființei aflată în plină desfășurare interioară a dialogului cu Sinele, trădează firea românului, contrastant de armonioasă cu sine și cu ceilalți. Firescul demnității la români răzbate din însăși condiția impusă, totuși, de autonomie - surprinzătoare pentru acele vremuri - a Principatelor în fața Măreței Porți... Otomanii ne-au respectat firescul demnității noastre, rușii au făcut-o mai puțin...

Și vine o vreme când suntem conduși jumătate de secol de o Idee îmbălsămată la Kremlin. Aici firescul "hazului de necaz" (scos din matca... firească!) e chiar în ograda românului care se trezește cu "noaptea-n cap" să-și țină loc - unul altuia! - la coadă... "Statul la coadă" a făcut să iasă din viscerele ființării românești solidaritatea, firească, în contrast armonios cu "trădarea frățescă"...

Dar, totodată, acest stat la coadă a știrbit mult din acea firească demnitate. Se mai întâmplase de altfel... cu două secole și jumătate înainte. "Fanariotismul" comuniștilor a pus într-o scurtă paranteză a Istoriei - până în '89 - firescul demnității de a fi om.

A fi firesc la românul ce-și ară glia, a fi firesc la țaranul ce-și sapă gândurile în cremene și marmură la Târgu Jiu și aiurea în afară, a fi firesc la poetul cu ochi negri melancolic de eminescieni sau la copilul ce capătă în dar o... scripcă pentru a-și dăruia armonia "dorului"... "Rapsodia Română", a fi firesc gândind că - încă - a te naște român nu înseamnă *necesariamente* să fii naționalist ostil sau înfocat, a fi firesc în demnitatea ontologiei românești, iată misterul (Orientului latin - între Est și Vest) încă nedescifrat, a pământului cu rostiri românești, precum "roadele *cuminți ale pământului*" neculese încă de poet sau de un filosof pe nume Noica, în rostire de Păltiniș verde - născător de discipoli-mlădițe.

Secolul grabei de sine ne face să uităm că suntem, la urma urmei, firești. Este firesc să fim plini de metehne, e firesc să fim frumoși și buni; e firesc să fim calzi și ospitalieri; e firesc să fim "înfrânți" câteodată în războaie și învingători în altele - în fond, nu se pierde războiul, ci [se pot pierde] doar bătăliile -; e firesc să vrem mai mult; e firesc să luăm 30 de kilograme de banane verzi în 1992 ca să recuperăm proustian... timpul pierdut.

Dar, firescul românului se pierde în anonim (și nu neapărat european - e *pluribus unum*) atunci când ne dăm coate răsând nesolidar în fața unor metehne ale... alor noștri, firescul românismului își pierde ființarea odată cu "hazul de necaz" (des) făcut de demnitate. "Bășcălia" de secol XXI nu trebuie confundată cu demnitatea lui Brâncoveanu, cu patriotismul lui Brâncuși sau cu naționalismul lui Eminescu și Enescu. Nu. Firescul demnității trebuie să fie liber, eliberat din strânsorile interioare, de constrângerile *absconse* de labirint perfid al unui "trăirism" exhibit la maxim în noi înșine.

(continuare în pag. 5)

Gabriel DRAGNEA

"Scriitorii tineri sunt complexați de Eminescu. De aceea îl contestă"

interviu cu academicianul
Zoe Dumitrescu Bușulenga
(20 august 1920 – 5 mai 2006)

Era, cred, o după-amiază de luni, 9 martie 2004, aproape de ora 16:00. Mi-am luat inima în dinți și am sunat-o. Trecuseră câteva luni de zile de când îmi propusesem timid o întrevvedere cu doamna academician Zoe Dumitrescu Bușulenga.

Lunile au trecut, gândul de a mă apropia de universul ce-o înconjura pe această distinsă doamnă a literaturii, aproape că se estompase în tăvălugul rutinei cotidiene, al unei zile din viața redacției de ziar. Cum energia mea era asemănătoare cu a melcului pe trecerea de pietoni a fost de ajuns să deschid televizorul, într-o seară amorțită și răcoroasă de primăvară. Eram deja captivat. Invitată fiind, la o emisiune de divertisment, doamna Bușulenga oferea gratuit lecții de viață, de conduită civică și morală, impunându-se - cum de altfel era de așteptat să se întâmple - prin prestanță, informație avizată, diplomatie și eleganță din toate punctele de vedere.

Acesta a fost impulsul care m-a determinat să-i formez numărul de telefon. Explicându-i cine sunt și ce doresc de la dumneaei, i-am simțit un fel de ezitare în glas, explicându-mi în plus că se ocupă cu aranjatul bagajelor în vederea plecării la Mănăstirea Văratec, unde obișnuia să se retragă în fiecare an.

O clipă mai târziu, mi-am amintit de emisiunea în care fusese invitată, astfel că am început un nou subiect de discuție.

Iată că, dintr-o convorbire telefonică, ce nu ar fi durat, în mod normal, mai mult de trei, patru minute pentru a-mi face cunoscută intenția, dialogul nostru s-a dezvoltat fără să realizăm că trecuse aproximativ o jumătate de oră. Astfel că, spre surprinderea mea, ezitarea inițială a domniei sale s-a transformat brusc în curiozitatea de a mă cunoaște și a continua dialogul într-o atmosferă mai relaxată.

A doua zi eram deja familiarizat cu universul apropiat și intim al doamnei Bușulenga.

Din păcate, nu ne-am permis - eu și fotoreporterul delegat - să îi răpim foarte mult din timpul acordat, în condițiile în care domnia sa, a doua zi, chiar se pregătea să plece la Văratec.

Oricum, întâlnirea noastră, deși relativ scurtă, va rămâne pentru totdeauna în vitrina mea de suflet, cu amintiri memorabile.

- Doamnă academician, sunteți o personalitate a culturii românești, recunoscută în țară și străinătate. Cum v-ați caracteriza această carieră de succes?

- Nu m-am gândit niciodată. Eu n-am dat nici o importanță carierei mele. Viața mea a fost total lipsită de ambiții. Eu n-am știut ce înseamnă ambiția, și-atunci, tot ce-am făcut a fost din datorie, dragoste și mai cu seamă dintr-o obligație morală. Asistând la o demolare a valorilor culturii și istoriei românești, petrecute în răstimpul celor 50 de ani de ocupație, ca să zic așa, comunistă, mi-am zis că nu pot rămâne rece și indiferentă în fața unei astfel de situații.

-V-ați pensionat înainte de vreme. Care au fost cauzele?

- Mai aveam aproape opt, nouă ani până la pensie. Aveam 61 de ani și eram șef de catedră și membru corespondent al "Academiei Române". În timpul unui seminar citeam monologul Clitemnestrei din opera lui Eschil. Monolog plin de profunzime și pluritate în sensuri. Cum eram eu, plină de patos, un student spune: "Doamnă, ce ne bateți capul cu prăpădiții ăștia și vechiturile astea!?"

Când am auzit, am înghețat. N-am zis nimic, am închis cartea, mi-am luat pardesiul, m-am dus la decanat și am depus cererea de pensionare. Pentru mine, valorile clasicismului sunt valorile umanismului autentic. Cine n-a trecut pe-acolo, nu se poate numi om de cultură. Ei ar fi vrut de la bun început o deschidere mai largă spre modernism. Chiar și între profesori existau opinii diverse. Mulți dintre cei tineri erau plictisiți de bătrânii ăștia: Eschil, Sofocle etc. Ca și Vianu, am dat o mare amploare antichității clasice greco-latine, apoi evului mediu și renașterii, până la baroc. De-acolo pătrundeam în romantism, neorealism, iar în pragul secolului al XX-lea mă opream și propuneam câteva direcții, deoarece Vianu spunea: "O adevărată valoare nu se afirmă decât după o sută de ani". Deci, studenții mei m-au făcut să plec din Universitate. Asta e!

- Care este cea mai mare bucurie a vieții dumneavoastră?

- Au fost foarte multe. Am avut mari bucurii când am botezat. Am 11 fini botezați și 17 perechi cununate. Pentru munca mea am luat "Premiul Herder", dar și multe înalte distincții oficiale italiene și românești.

- De la o vreme suntem tot mai dezamăgiți de atitudinea unora din jur. Ați avut recent o astfel de stare?

- Pagina din "Dilema" de acum câțiva ani, în ziua aniversării lui Eminescu, când a apărut o bancnotă de o mie de lei. Asta era valoarea poetului. Am crezut că fac infarct. În interiorul revistei erau numai articole de denigrare. Tinerii care scriu despre el, ori nu-l cunosc, ori sunt obsedați de superioritatea lui și sunt complexați. Este greu să-i cunoști opera. Dacă nu realizezi sinteza, orizontul gândirii lui, n-ai înțeles nimic din el.

(continuare în pag. 5)

- **Cu ce gânduri ați porni la drum, dacă ați mai avea, să zicem, 35 de ani?**

- M-aș apuca să fac cateheza copiilor. Să le dau educație religioasă și nu sexuală. E trist să vezi că de la o vârstă foarte fragedă copiii sunt interesați mai mult de educația sexuală, cea religioasă fiind optativă în școli. Legat de acest aspect, am un vis care sper să se împlinească. Îmi doresc foarte mult unirea bisericilor: ortodoxă și catolică. Adică Bizanțul și Roma trebuie să se unească, să reziste împreună asaltelor date împotriva credinței creștine. Pentru că este clar că în momentul de față, noi ne găsim în fața unui atac, teribil mascat, venit din partea unor forțe oculte.

- **Știu că nu prea vă place să vorbiți despre viața dumneavoastră particulară.**

- Când mi se pun astfel de întrebări, încep să mă joc. S-a întâmplat odată să fiu întrebată câți bărbați au fost în viața mea. Redactorul respectiv, o domnișoară, a fost foarte bucuroasă, dar și surprinsă să afle de existența a doi bărbați: George și Mihai. Dezamăgirea a venit ulterior, când i-am spus că este vorba de George Enescu și Mihai Eminescu.

(urmare din pag. 3)

Oare 50 de ani de comunism să ne fi răpit un tezaur mult mai de preț - firescul atât de contingent, de uman al demnității de a fi liber? Libertatea iluzoric ridicată la Putere, artificial creată după '89 să ne fi furat firescul de a fi român printr-o Idee îmbălsămată "egiptean", dar cu mijloace "moderne" la Kremlin?

Firescul la români trebuie să fie singurul oxigen de care avem nevoie. Să putem respira în voie, la fel ca țăranul cu ochi limpezi pe o brazdă tăiată perfect, din care s-a născut Brâncuși...

Oana PANAIT

Zbor... cu aripi frânte

Neașteptat se aliniază zborul fecund al iluzoricelor clipe, pe cerul neîmplinitelor vise, ca niște aripi tăiate de vulturi flămânzi de noi...

Urc cu tine spre înaltul ideii de zbor fantomatic, ca doi îndrăgostiți la final de mileniu...

Unde e acum rănita aripă de zborul pierdut în abisul văzduhului?

S-o cuprind îmi vine greu după cele trei nopți de agonizantă cădere în gol din cuibul vulturesc al simțirilor tale;

S-o pansez cu vorbe cauterizante, ca atunci când Timpul se (pre)face că e neant și apoi apare - de-a v-ați ascunselea -, ștregar ca un Gavroche de revoluție cu șapca pusă invers - pe la colțurile lumii să fie (pre)facere - oră, minut, secundă, clipă...

...orologiu cu precizie de ceas elvețian, pe care să-l agăți la mâna stângă a năzuințelor tale lumești.

Ți-aș fi luat aripa rănită de orgoliu și aș fi păstrat-o mereu, veșnic, etern lângă a mea, pe fundul oceanului de speranțe deșarte care s-au împrăștiat milimetric în firele nisipoase și deșertice ale argilei tale de om creat din ticăitul perfect al minutarului rotund de alge.

În față zăresc o corabie pierdută și doi naufragiați pe țărături diferite.

Al tău e temporal, ticăitor și cât se poate de... elvețian.

Al meu e însăși atemporalitatea care mă face să-mi reiau zborul cu aripi frânte, din nou, pleonastic - zborul în sine e un pleonasm de repetiție hegeliană - spre văzduhul Ideii de sublim, sublimate la nesfârșit printr-un singur cuvânt reducționist și, totuși, absurd: zbor...

desen de Elena-Liliana Fluture

Eduard DORNEANU**GOTHIC 25**

treci de partea cealaltă a deșertului
e timp să fim niciodată amândoi
am îmbrăcat costumul cel bun
pregătit să murim împreună

pe zidurile de fum ale nefericirii
am scris cu litere strâmbе
poezia despre noi

rătăcit pe buzele tale
e sărutul meu

nicăieri fericirea.

FREEZING RAIN

nu sunt aici
din pământ crește umbra lui Dumnezeu
nu întreba iubito
eu sunt departe de Troia
alerg încărcat cu daruri inutile
de la un trup de femeie la altul

si totuși ce poate fi
repeți plângând
în iarna nemiloasă

nici dacă aș ști
nu aș ști.

MY EVE

Bill Sikes își leagă rana cu o batistă murdară
la cine vă uitați
nu ați mai văzut sânge
în lumea voastră viața nu se plătește
cu durere

eu nu am mai văzut sânge
îi răspunde iubita mea
hainele mele sunt făcute să ascundă adevărul
și pot meni fericirea

aș vrea să te sărut cu ochii închiși!
poate într-o altă viață
am să o fac

vinul se transformă în apă
tinerețea în amintire
femeile iubite sunt nume de străzi.

FÂNTÂNA CASTALIEI

cânt
ploile despică firele de păr
din amintiri curge sânge

încătușat
sufletul arde
luminând cerul poeziei

semne de argint
pe albastrul veșniciei
numele tău
dragostea mea.

GOTHIC 24

dimineața strecoară pe sub ușa
lumina

obosit de buzele tale
mă ridic și îmi caut
amintirile

din oglindă
mă privesc milioane de ochi

deschid larg fereastra
zăpada viscolită îmi lipește pe trup
flori moarte

sângele tău umple paharul.

PRAF

să ne grăbim
e clipa în care mamele fără copii
intră în mormânt
Înainte de a pleca
șterge de praf
Cartea Cărților

nu lua nimic cu tine
la capăt de drum așteaptă
în genunchi
demonii stepei

templele în ruine păstrează inocența
în același loc
cu celelalte minuni risipite
din cutia Pandorei.

GOTHIC SOLITUDE

blue moon blue lips blue heaven
nimic deosebit
cuvinte ascunse în ochiul iubitei
last year last song last dream
puțină nefericire
amestecată cu gin
black hope black love black sin
sfâșiată e tăcerea din zâmbetul tău.

GOTHIC 23

dimineața îmi îmbrățișează picioarele
 buzele ei alunecă de la o întrebare la alta
 otrava primelor ore fără de tine
 îmi sparge paharele de cristal
 soarele e orb în spatele norilor
 la fel ca dragostea noastră
 cu mâna dreaptă încleștată pe mânerul săbiei
 îmi croiesc drum printre dușmani
 râuri de sânge despart visele
 drumul e greu
 răsuflarea fierbinte
 lupt alături de cuvintele unei sintagme
 mă bucur de simplitatea adjectivelor
 fără grad de comparație
 și mor înainte de a fi aprinsă lumânarea uitării
 legănat de brațele
 unei mari iubiri
 dincolo de durerea căutării
 mă așteaptă Tatăl meu
 și strămoșii începutului de lume.

GOTHIC 19

scaune răsturnate mese sparte
 file de evanghelii arse pe margini
 copiii vitregi ai credinței fumând până la filtru țigări negre
 lângă chioșcul de ziare

ultimul tramvai trece obosit cu toate ușile deschise
 vatmanul e trist
 privirea lui abia străbate dincolo de parbrizul murdar
 călătorii se sfiiesc să își schimbe locurile între ei
 e încă toamnă
 nimeni nu protestează
 nimeni

orașul doarme ținând în palmele sale păsările rătăcite
 aștept să bată de miezul nopții
 cu pași mărunți voi măsura
 drumul dintre porțile cetății și inima Ta
 murmurând rugăciunea de seară
 ca pe o înjurătură
 mă îndepărtez tot mai mult
 tot mai mult.

GOTHIC 17

stai lângă mine
 vin valurile să ne despartă nefericirea în părți inegale
 stai lângă mine

nu te întrista
 anotimpurile îți vor mutila fața cu zile mohorâte
 apocalipsa e încă departe de coliba noastră
 întâi vor veni să ne fure visele profeții mincinoși
 apoi ne vom vinde copiii nenăscuți unor ursitoare de sticlă
 stai lângă mine
 vin vânturile să ne dezbrace pomii de lumină
 stai lângă mine

nu dispera
 culorile se amestecă
 pe petecul de cer rămas nepângărit
 vom alerga goi printre focurile aprinse de centauri
 mă vei simți în tine ca pe o a treia inimă
 bătăile ei îți vor schimba numele sângele viața
 stai lângă mine
 vin cei morți să ne citească din cartea durerii
 stai lângă mine
 ești aceeași și niciodată tu
 stai lângă mine

SEMN

sunt călător între râul Styx și lacrimile Tale
 pânzele însângerate ale corăbiei umbresc ultima
 speranță

legat de catarg îmi strig nevinovăția norilor alergați
 de vântul sălbatic
 părul îmi ia foc sub privirea Marelui Arhitect

doar tinerețea își croiește drum mai departe
 lăsându-mi trupul despăcat de fulgere
 ca pe un uriaș semn de exclamare
 între Styx și lacrimile Tale

rămânem împreună sub flamura trandafirului
 doar cât să îți pot recita poezia neagră a singurei
 iubiri
 cu alte cuvinte somnoroase
 cu alte cuvinte nepotrivite
 iar tu să râzi
 crezând că mă prefac din om în aripă
 doar ca să apăr de soare inocentă Ta.

LABIRINTUL KARMIC

ești ușa deschisă de trecerea timpului
 sufletul tău e păstrat de matca apelor secate
 tivul rochiei tale trezește la viață macii înrouați cu
 sângele dimineții
 dansul iubirii ne leagă de pământul reavăn al stepei
 orele tale sunt rotunde asemenea unui zbor către
 labirintul karmic al verdelui
 secundele mele sunt amare și nisipoase primenite în
 grabă cu lacrimi de copil nedorit

te urmez peste tot călare pe inorogul blestemat să
 poată vorbi
 focul ne ridică sufletele până dincolo de Steaua
 Însingurării
 pictorul zilelor și mesagerul furtunilor nu ne îngăduie
 popas la masa singurătății
 toamna e nesfârșită amare sunt roadele ei
 visele tale stau la masa tăcerii turnând în pocale
 otrava centaurilor sfâșiați de nesomn
 speranțele mele se tăvălesc sub cravașa stăpânului
 întunericii întregind semnul zodiei de apă

învăț să îți păstrez întrebarea în sipet de inimă rănită
 ca o sămânță căutând căldura trupului iubit

Patricia LIDIA

Războiul muștelor - între fantasticul metaforic și realitatea politică

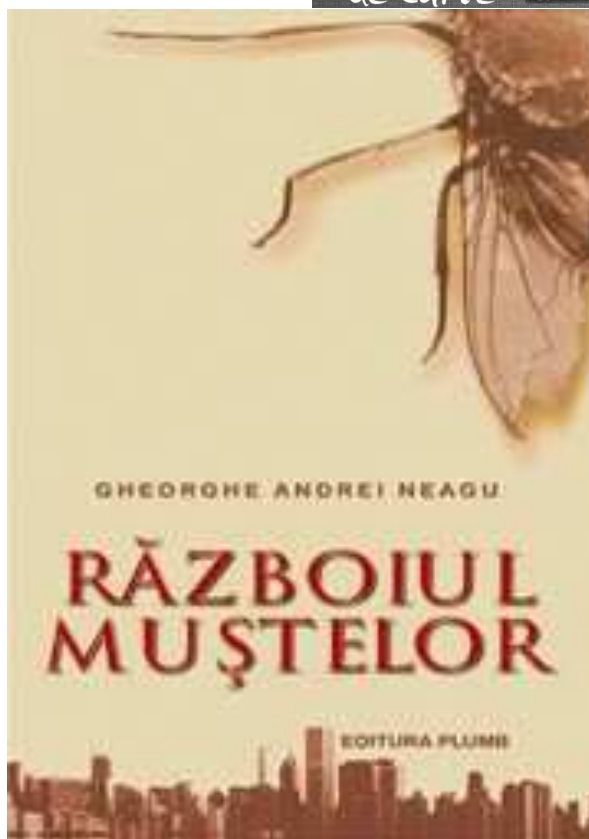
Dacă în școală cu greu puneam mâna pe o carte să o citesc, iar amenințarea unei note proaste a doua zi era cel mai bun imbold pentru demersul literar, în ultimii ani posibilitatea de a petrece câteva ore în compania unei cărți de calitate a devenit un adevărat lux. Un lux și un festin, în adevăratul sens al cuvintelor. Iar ultimul volum răsfoit cu nesaț nu s-a dezis de la acest crez: „Războiul muștelor”, de Gheorghe Andrei Neagu.

Volumul, apărut la Editura Pro Plumb în 2011, cuprinde nuvele și povestiri care îmbină realitatea cu ficțiunea, amintind, după părerea unora, de "Aventurile unui căcănez în Pokerania", dar și de proza din volumele anterioare de povestiri, "Armoniile pietrei" (2005), "Moartea șobolanului" (1996) sau "Jurnalul American" (2004). Chiar dacă volumul aștepta să vadă lumina tiparului încă din 2007, așteptarea i-a priit, l-a copt, ca pe un fruct uitat de vreme pe o mlădiță, iar lansarea sa a adus în fața noastră, a cititorilor, proze excepționale, plonjând în fantasticul miraculos.

Fiecare poveste în parte este o succesiune de întrebări fără răspuns, un cumul de idei care la final răbufnesc și își dezvăluie o fațetă la care în nici un caz nu te-ai fi gândit, astfel determinându-te să recitești textul, pentru a-l privi și din această nouă perspectivă.

Pe scurt, în notații telegrafice, cu deviații epice, demetaforizate, și finaluri șocant-impredictibile, volumul este un amalgam de gânduri, idei și întâmplări. "Un pahar cu lapte" creionează un peisaj apocaliptic, coșmăresc, într-un oraș panicat și coloane de fugari „populând” creierul unui ins ulceros, ieșind din somnie.

În "Moartea penițarului", Cristian, poet rebel, uitat de prieteni, se spânzură, iar autorul, coborând în imediatitate, folosește și nume reale din mediul scriitoricesc; în "Lumină și întuneric", Gheorghe Lățoi, „nevorbitor” după un accident, sancționat că nu participă entuziast la mărețul spectacol de la aeroport, își recapătă vorbirea, dar devine surd, dispărând după o pneumonie galopantă; "Galovinele" narează un experiment bizar, iar în "Comoara" directorul Tiubeteică, comunist adevărat, chemat la BOB, nu vrea să „umfle” realizările.

Unele texte cad în melodramă (a se vedea "Ochii" sau "De la stânga la dreapta"), altele ne transportă în alte epoci ("Insula damnaților", în vremea lui Napoleon sau "Pământ violet", la Roma, în compania sclavei Gee, devenită statuie).

În fine, în "Calculatorul" ne întâlnim cu o Natașa Bush, într-un cărucior nichelat, devalizând conturile; Tache Mindir (din nuvela cu același nume) călătorește în Brazilia și, mușcat de o insectă, are accese de furie; în "Manolică", un locotenent vigilent suspectează un transport de apă (scăldătoarea mortului, de fapt). "Pepita" evocă suferința bătrânului Constantinidis, inert, spitalizat după moartea „cucoanei" (tânără, asaltată de curtezani) și, mai ales, reacțiile cockerului, acompaniindu-i durerea. "Maria", admirabil construită, culege întâmplări neverosimile, proiectate într-o lumină crepusculară, întreținând - cu o abilă regie - atmosfera unui fantastic miraculos.

Dacă Mitiță ("În gazdă") voia să cucerească târgul Romanului, tot acolo nimerește Adrian, un fel de spițer cu studii berlineze, scăpat de front și găzduit de un popă; și care provoacă în târgul populat de refugiați, prin prafurile și soluțiile aruncate, un veritabil „sfârșit de lume" prin invazia uriașelor muște, adevărați monștri.

Pe de altă parte, "Războiul muștelor" poate fi citit și în altă cheie, aceea a unui prezent invadat de politicienii care s-au instalat, asemenea muștelor din nuvelă, pe corpul muribund al statului.

(continuare în pag. 12)

Simona CIOTLOȘ

Toate încep de la o carte de colorat...

Cărțile de colorat au un rol important în dezvoltarea copilului. Acestea îi ajută pe micuți să își dezvolte anumite abilități. Copiii le place să deseneze și au o bucurie nespus de mare când li se dă o coală de hârtie și câteva creioane colorate, deși micii artiști își arată talentul chiar și pe pereții casei.

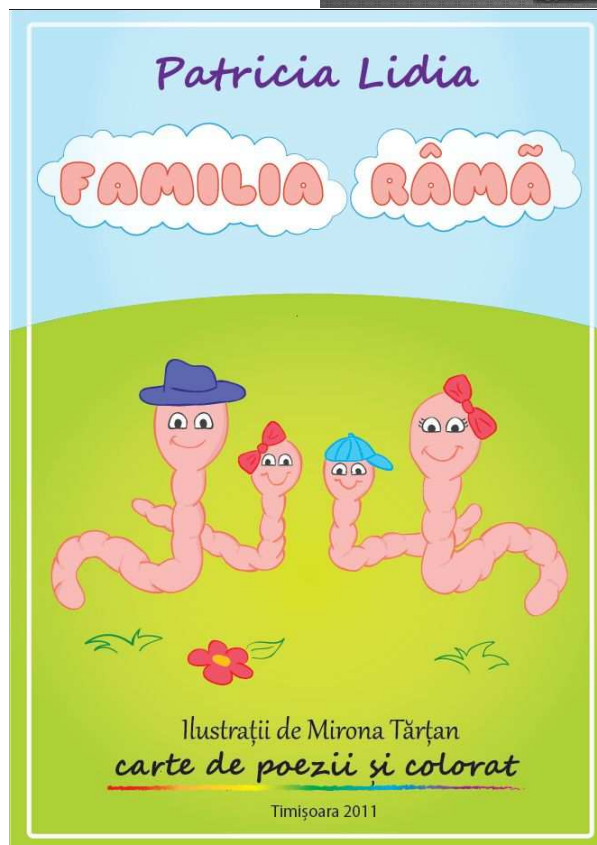
Poate că la maturitate nu mai înțelegem magia și frumusețea unei imagini căreia noi îi punem culori. Dar ar trebui înțeleasă utilitatea cărții de colorat. După o logică simplă și la prima vedere o planșă cu desene pe care cel mic o colorează îi dezvoltă atenția, grija, esteticul, bucuria jocului. Dacă avem o carte de colorat sau desene, copilul va avea grijă să afle ce este în acele imagini, care este relația dintre pagini, dintre personaje ș.a.

Copilul poate învăța despre animale, plante, eroi de poveste, obiecte cu care în mod obișnuit nu intră în contact, peisaje și alte lucruri care îl ajută să cunoască și să facă mici corelații privind mersul lucrurilor în lumea în care tocmai a intrat.

Astfel, cartea de colorat "FAMILIA RÂMĂ", a Patriciei Lidia, apărută la sfârșitul anului trecut (2011, n.n.), este o adevărată provocare în rândul celor mici, deoarece, spre deosebire de obișnuitele cărți de colorat, aceasta abordează de întocmai personaje umane cunoscute, ci povestea unei familii deosebite, din rândul animalelor de data aceasta, personificată ca atare.

Cartea prezintă, în esență, o sumedenie de activități pe care le desfășoară în mod normal orice familie, conturându-le cu niște versuri caracteristice și minunate totodată.

Debutul cărții îl face o zi normală în familia-râmă, în care fiecare membru își desfășoară activitatea gospodărească ce i se cuvine: „*Haine multe a spălat, / Și-apoi le-a-ntins la uscat*”. Apoi, este prezentată o zi la pescuit care aduce bucuria că peștii nu sunt prin preajmă („*Însă râma-i bucuoasă / Că nu-i nici un pește-acasă*”), continuând cu activitățile copiilor când părinții nu sunt acasă („*Mobila de praf o șterge, / La cumpărături ea merge*”), cu igiena zilnică a familiei („*Corpul tot îl limpezesc, / Și-n prosop se învelesc*”) și nu în ultimul rând, cu harnicia întregii familii dornice de muncă („*Sapa, grebla și lopata / Într-un colț stau toate gata*”). Sportul, de asemenea, este o activitate importantă în familia-râma și copiii adoră aceste activități („*Înotatul prin bazin / Nu va fi deloc un chin*”). Bucuria se face simțită și în familia lor ca într-o familie normală („*Și-uite așa cântă, dansează, / Până când se înserează*”). iar luarea mesei se face într-un mod

obișnuit și îngrijit („*Mestecând cu gura-nchisă... / Vorba-i de-acum interzisă*”). Ca niște copii obișnuiți, și copiii din familia-râmă merg la grădiniță și la școală, îmbrăcați frumos și dornici de a cunoaște cât mai multe lucruri („*Tot citind, cu măestrie, / Dintr-o enciclopedie*”). De asemenea, nu lipsesc nici regulile de circulație și cele de comportament normal în societate („*Regulile-a respectat, / Puii de mână și-a luat*”).

Versurile care însoțesc imaginile de colorat sunt formulate atât de frumos, încât transmit clar și negreșit mesajul fiecărei imagini în parte. Prin simplitatea lor, subliniază încântarea cititorului indiferent de vârstă și profesie.

Aceste desene și versuri vor fi puncte de referință **pentru copii**, ei luându-le ca model, alături de părinți și cei apropiați. De asemenea, copiii au tendința să imite și ceea ce vor vedea în desene, vor inocula involuntar drept exemplu.

Dincolo de ceea ce se vede ca fiind "util pentru viață", cărțile pe care cei mici le colorează sunt plăcute și pentru că ei văd în asta un joc.

În clipa în care reușesc să coloreze o pagină în întregime, aleargă repede la părinți, mândri de realizarea lor, pe care o prezintă mai ceva ca pe ultima invenție a lumii.

Copiii iubesc cărțile, chiar și cei mai mici dintre ei. Urmăriți fețele copiilor când le citiți ceva sau când se uită singuri în cărți și veți vedea curiozitatea, bucuria și uimirea pe chipul lor.

Nu există nici o îndoială că acei copii care trăiesc experiența cărților mai întâi în familie, apoi în grădiniță, învață mult mai ușor să scrie și să citească în primii ani de școală. Când copiilor li se

(continuare în pag. 12)

Ion POTOLEA

Vânt Tânăr

Cămașa anilor mei foșnește
 în odăile goale, cineva
 aruncă fructe în geam,
 cineva mă ascultă prin ușă...
 Bate un vânt tânăr - îmi spun -
 în fiecare seară mă caută
 o femeie îndrăgostită
 dar eu sunt plecat departe
 printre amiezile de tutun.

Liniște

Pereții se clatină, pâlpâie
 podul, se hâțână ușile
 cu clanțele roșii.

Sar prin fereastra de maci
 înzăpeziți și fug
 departe-n grădina
 cu urme de sare

dar corăbiile urcau
 de-acum pe dealuri.

Ceasurile serii

Curând vin unul după altul
 amurgurile, arborii curg
 din umbrele lor
 (știi tu demult strada
 sărea cu tot cu ferestre în râu,
 știi tu demult pălăria,
 monezile...). Acum seara
 însă dulci evanescente
 lângă un trecător
 în fulgarin de sticlă.

Nu

Și nu se vede pământ,
 lângă mine catargul, lângă
 mine chei ruginite și păsări,
 foșnesc plase cu fum și cu umbre
 și mirosul puternic de sare în jur, nu
 și nu se vede pământ,
 doar noaptea pe cer trec
 luminoase planete de apă,
 vântul spulberă în încăperi
 fotografiile femeilor goale, nu
 nu și nu pe punte dorm
 marinari mahmuri duhnind
 a ancore cu mâl de argint.

Poem

Nu colind, niciodată nu
 colind prin ierburile albe...
 Ele sunt adâncurile arselor mări
 care-și țin nevăzută
 greutatea în aer
 Nu tremur, niciodată nu
 tremur în aerul cald
 al fructelor înainte de iarnă.
 Eu trag pe mine
 zăpezile vârgate din câmp
 și scutur în celula cuvintelor
 funinginea de pe toate
 burlanele ninsorii.

Întoarcere

Înger elegant o să mai fiu
 pe bulevard în hainele de seară,
 înfumurat de părul meu târziu -
 ninsoare neînceptută și amară.

Ca Nicolae Labiș, singur voi avea
 într-un hotel cei douăzeci de ani,
 în fundul cerului va încolți o stea
 precum o floare-n guri de șobolani.

Și-o să mai cânt din disperare iarba
 caili, bisericile-aprinse în pământ,
 și o să-mi dau cămașa pe degeaba,
 neamul nevoii mamei lui de cânt.

Domn cu joben

Înmănușatule domn, încostumat de călătorie,
 căzut din cer în gara pustie a târgului meu
 stingher, domnule elegant și distant ca un
 antreprenor, milionar anticar de nori,
 pe-aici n-a trecut niciodată un tren, degeaba
 aștepți, înghețatule domn cu joben.

Poate ești vreun șofer de automobile
 lungi și negre, acolo în cer, sau tot
 pe-acolo ceva pe la pompe funebre, ori
 în vreo poliție oarecare, deoarece
 mi se pare că dumneata cauți
 ceva cu o lumânare.

În târgul acesta am veri păcurari,
 trei oțetari, buni cuțitari și-ntre ei -
 ușoare verișoare, o mătușă
 de ierburi paparude
 și alte câteva rude. Cu părul galben

sora mea
 de carpen prinde moluște și găște prin ape
 pe aproape de gară, gara eu am făcut-o
 din geamuri de ceară, dar nici într-o seară
 n-a trecut pe-aicea vreun tren,
 înghețatule domn cu joben.

(din volumul "Domn cu joben")

Fr Constantin ALECSE

**Zoe Dumitrescu Busulenga
(Maica Benedicta de la Văratec)**

"Per total nu m-am gândit niciodată la mine. Nu m-am socotit o persoană atât de importantă încât să mă privesc ca pe un obiect demn de contemplat. M-am văzut pe bucăți. Iar opiniile pe bucăți erau foarte diverse, raportat la funcția pe care o îndeplinea fragmentul acela din mine.

...Când eram copil, eram foarte timidă. După părerea mea eram și foarte cuminte. Mă socoteam puțin nedreptățită. În jurul meu erau copii foarte frumoși (verișoarele mele) care-mi dădeau complexe încă de atunci. Cu vremea mi-au mai trecut complexele. De toate nu am scăpat însă nici până azi. De cel mai grav, de timiditate, mai ales de timiditatea în public, nu m-am vindecat. În întreaga mea carieră universitară făceam puls peste 90 la fiecare curs și la fiecare seminar, ori de câte ori le vorbeam studenților. Și aveam până la șase ore pe zi. Eram înțeleștată, crispată, de fiecare dată. Pe măsură ce vorbeam, sub înrăurirea ideilor care se succedau în mintea mea, această stare se risipea. Tot din pricina concepțiilor mele despre ce ar trebui să fie noblețea unui fizic nu m-am dus la mare decât după 50 de ani, când am zis că nu mai sunt femeie, sunt un obiect, deci mă pot expune. Am avut însă șansa (consolarea mai degrabă) că studenții mei se atașau foarte mult de mine. Asta era un medicament pentru complexele mele. Înaintea sfârșitului trebuie să recitesc marile cărți ale literaturii universale.

...Reușesc să stabilesc foarte ușor punți de comunicare cu oamenii. Vin încă la mine oameni foarte tineri. Unii au legătură cu filologia, cei mai mulți nu. Am legături foarte strânse cu Asociația Studenților Creștini Ortodocși. În ultimii 4-5 ani aproape că m-am stabilit la Mănăstirea Văratec. Stau acolo cel puțin opt luni pe an. Respir în acel loc sacralitate. Vin tineri, și de la Teologie, și călugări, și mă vizitează. Preocupările mele au încetat să mai fie exclusiv literare, au devenit și legături spirituale. Îl caut pe Dumnezeu.

...Cei care mă vizitează acum îl caută și ei. Unii, dintre călugării mai vârstnici, dintre preoți, L-au și găsit. Sunt pe calea unei nădejdi. Așa și reușesc să ies din contingent. Altfel n-aș putea să trăiesc cu ușurință în atmosfera actuală. Pentru că formația mea este de umanist, de carte, de cultură, așa cum o înțelegeam pe vremuri noi, intelectualii. Aveam niște modele, pe care am încercat să le urmăresc, scara de valori era cumva fixată. Trăiam într-o lume sigură, în măsura în care cultul valorilor stabile îți poate da ție sensul unei stabilități.

...Azi, pentru mine personal, pentru cei puțini rămași din generația mea, spectacolul lumii contemporane este dezarmant. Mă simt într-o mare nesiguranță, pentru că toată tabla de valori în care am crezut s-a zguduit. N-aș vrea să spun că s-a și prăbușit.

Suntem însă neliniștiți, puțin nedumeriți, suntem și triști; ceea ce se petrece pe planetă nu-ți dă senzația unei liniștiri iminente. Ce se întâmplă acum seamănă cu perioada prăbușirii Imperiului Roman, dar acele zguduirii erau provocate de venirea lui Iisus: era înlocuită o pseudo-spiritualitate cu spiritualitatea adevărată. Dar cine vine la noi astăzi? Ai zice că mai degrabă vine Antihristul, nu Mântuitorul. Nădăjduiesc ca omenirea să-și revină din această clipă de orbire, care cam durează. Opere care nu se mai citesc, lucrări muzicale care nu se mai cântă...

...Există și o criză a culturii. Mă uit la programele Universităților. Nu mai găsesc nici urmă de greacă, de latină. Respectul pentru clasici nu mai există. Nu ne interesează trecutul, numai prezentul. Iar asta ne taie rădăcinile. O lume fără rădăcini este o lume fără morală. Se vorbește puțin și despre intelectualii dintre cele două războaie mondiale. Sunt nume care nu se mai pronunță, opere care nu se mai citesc, lucrări muzicale care nu se mai cântă. Există un fel de indiferență față de trecut. Lumea a început să uite să vorbească, pentru că nu mai citește.

...Din fericire, mai sunt câțiva scriitori din cei vechi. Nu știu în ce măsură mai sunt ei productivi. Primesc foarte multe cărți, mai cu seamă poezie. Sunt autori noi foarte tineri. Mă întreb însă de ce nu mai scriu cei vechi - D. R. Popescu, Breban, Bălăiță. Acum apar nume noi. Se fac tot felul de ciudățenii în numele postmodernismului. Am încercat să aflu ce este postmodernismul. L-am întrebat pe ei. N-au fost în stare să-mi răspundă. E o artă din cioburi - totul este fărâmițat - mi s-a spus. Dar Spiritul are o facultate: aceea de integrare, de a face din fragmente o totalitate. Asta au făcut clasicii. Azi am senzația că trăim procesul invers - ne diseminăm, ne risipim.

...Eu nu înțeleg un lucru: când e atâta frumusețe întreagă pe lume, cum pot să mă duc să mă uit la firimituri, când eu am bucuria integrală a frumuseții? Și, dacă fărâmițăm frumusețea, cum vom mai putea face drumul invers? Credeți că de la manele ne vom mai putea întoarce la Johann Sebastian Bach?

...De la Freud încoace s-a produs o mutație: s-a pus sexul în locul capului. Asta e tristețea cea mai mare. Vedeți, la noi, la români, exista o cuviință. Anumite cuvinte nu se pronunțau - nu erau niște tabu-uri, dar exista o pudoare. Acum "cuviiința", cuvântul acesta, a dispărut din dicționar.

...Nu am prejudecăți de nici un soi, dar felul în care ne purtăm ucide frumusețea. "Trupul este cortul lui Dumnezeu", a spus Pavel. Ce facem noi cu el? Îl expunem, ca pe o bucată oarecare de

(continuare în pag. 12)

carne. E cumplit. Cumplit e și ceea ce s-a întâmplat cu relațiile dintre femei și bărbați. După părerea mea, aici s-a săvârșit o crimă. Fiorul primei întâlniri, dragostea, așteptarea căsătoriei, toate acestea au dispărut. Ce se întâmplă cu noi? Eram un popor de țărani cu frica lui Dumnezeu. La sat încă s-au mai păstrat bunele obiceiuri. Oamenii nu sunt bântuiți de patima cărnii care se expune. Nu se vorbește urât, și asta e bine. Mântuitorul este în noi, e lumina necreată, și noi îl pironim cu fiecare cuvânt al nostru, rău sau murdar.

...Pentru mine, marea poezie a fost întotdeauna baia de frumusețe în care m-am cufundat când am avut nevoie de intrarea în altă dimensiune. Poezia ține, după părerea mea, de partea cea mai ascunsă, cea mai intimă a ființei noastre. Poezia echivalează aproape cu o rugăciune. În poezie te cufunzi pentru a te întoarce cu frumusețe. În rugăciune intri pentru a te integra absolutului.

...În octombrie 1964, în Italia, la Veneția, marea eminescologă Rosa Del Conte, împreună cu președintele Academiei dei Lincei, Angelo Monteverdi, au organizat la Veneția un colocviu în cinstea lui Eminescu. S-au strâns atunci, la un loc, românii de acasă și românii din diaspora. La sfârșit, în seara închiderii, Angelo Monteverdi și Rosa Del Conte au prezentat o propunere de Premiu Nobel pentru Arghezi. Toată lumea a fost entuziasmată. A rămas stabilit ca a doua zi această scrisoare de propunere să fie redactată și apoi semnată de toți participanții la colocviu. Toată lumea a fost de acord, inclusiv Bazil Munteanu, care se afla acolo. A doua zi însă, când propunerea fusese redactată, Bazil Munteanu s-a ridicat și a spus: "Eu sunt contra. Nu e cazul să se dea un premiu unui poet care a pactizat cu roșii". Ne-am despărțit cu cele mai dureroase sentimente. Noi, românii, nici n-am știut să ne facem relații. Grecii au știut și au avut o mulțime de premii Nobel. Cioran ar fi putut să primească un Nobel. Și Mircea Eliade, și Eugen Ionesco.

...Pentru că intrăm în zona computerului, am pierdut plăcerea de a citi. Eu sunt un cetățean al Galaxiei Gutenberg. Umanismul culturii se sprijină pe lectură, nu pe imagini fugitive. Lectura îți lasă popasurile necesare pentru reflecție, pentru meditație. Pierderea obișnuinței lecturii este pericolul cel mai mare care amenință planeta, pentru că slăbește intelectul, puterea de gândire, și te face să uiți limba. Chiar și eu, după ce am stat cinci ani în Italia, la întoarcere a trebuit să pun mâna pe Eminescu și pe Sadoveanu, ca să-mi refac limba.

...Moartea pentru mine înseamnă eliberarea de acest trup. Trecerea în lumea celor vii. Lepădarea acestui trup vremelnic și trecerea în lumea celor vii. Nădăjduiesc. Dacă merit. Asta numai Mântuitorul știe".

citește regulat, când se uită singuri în cărți, ascultă casete înregistrate, povestesc și „scriu” povești născocite de ei, atunci își dezvoltă interesul pentru citit, care, devine motivație pentru învățatură.

Grădinița este pentru mulți copii locul primei întâlniri cu lumea minunată a cărților. Tot aici, se manifestă, se înregistrează și sunt încurajate, stimulate, primele experiențe ale copilului în domeniul cititului și scrisului. Fără a stabili un program rigid după care copiii să învețe să citească și să scrie, educatoarea găsește destule momente în timpul jocurilor și activităților alese, al activităților de învățare dirijată sau opționale, când poate face apropierea copilului de carte și, implicit pregătirea pentru activitatea de citit-scris din școală, pornind negresit de la cărțile de colorat.

Procesul se continuă și în clasele primare, când învățătorii mai folosesc cărțile de colorat ca suport didactic, pentru a încuraja lectura ca activitate de bază a procesului de învățare.

În concluzie, cartea mai sus descrisă se arată a fi un adevărat ghid atât pentru părinți cât și pentru educatori și învățători, în lupta lor cu micuții curioși.

(urmare din pag. 8)

Invazia muștelor, descrisă atât de amănunțit, poate fi și oglinda în care se reflectă imaginea politicianilor care au format un nor monstruos, alcătuit din muște uriașe în căutare de pradă.

Scriitorul Gheorghe Neagu

“Un volum, așadar, care se îmbie lecturii, explorând medii felurite, mixând frazarea alertă, imprecizia romantică cu rafalele sarcastice ori retorica nihilistă, cochetând cu fantasticul. Și care probează, indubitabil, că avem în Gheorghe Neagu un prozator viguros, cu acumulări lente, urcând acum impetuos în topul celor hărăziți a lăsa urme”. (“Cuvântul de însoțire a lucrării”, Adrian Dinu Rachieru).

Adrian BOTEZ

**Senator de Drept al Logos-ului Valah, "în iarna
vrajbei noastre":
"D'ale democrației - Editoriale. Tablete de toată ziua",
de Mircea Dinutz**

...La Editura Nico, din Târgu Mureș, a apărut o carte (144 de pagini) foarte subtil, dar dramatic tensionată / cu un conținut relativ constant-dinamic al meditației și al ideii atitudinal-cetățenești: **"D'ale democrației - Editoriale. Tablete de toată ziua" - de Mircea Dinutz.** Tot ce se enunță aici se subsumează, în mod straniu, unei coperți foarte inspirat alese - **"La circ"**, reproducere după o lucrare a Tiei Peltz. Dar **circul** la care se raportează Mircea Dinutz nu-i distrează decât pe...**oamenii noi (les nouveaux riches**, cum ziceau francezii, în veacul al XIX-lea... - **parveniții/ciocoi neo-îmburgheziți**, cum zicem noi, valahii, azi!) - ...în rest, rămâne Spectacolul Amărăciunii (disimulate cu discreție, eleganță și ...**rasă!**). Și, în cel mai bun caz - al **hazului de necaz**. Evident, nu lipsit de **revolta** camusiană: **"Albert Camus asocia solidaritatea de o stare de revoltă" - cf. Omul revoltat, 1951. (...) E un mod de a te <<revolta>> împotriva condiției tale de ființă (fatalmente) limitată în timp și spațiu (...) o "revoltă metafizică" - cf. M. Dinutz, p.10.**

În cele trei părți ale cărții, relativ bine echilibrate structural (**I-Editoriale - 15 texte, II-Tablete de toată ziua**, cap. divizat în **De-ale noastre, de-ale lumii - 11 tablete și De-ale politicii - 9 tablete**) - asistăm la tragi-comedia, cvasi-onirică, a României în care trăim. Astăzi și Acum. De fapt, totul, în carte, **fierbe** de imediatetea trăirii - concomitentă aproape cu Privirea, Reflecția și Expresia Estetică. Un tur de forță care nu este la îndemâna oricui - mai ales când **linia** estetică nu este afectată grav, din acest **cazan în forfotire** al incandescenței flăcării **teatru-lui** românesc - involuntar, dar istorico-vitalist! - de veac XXI!

Autorul mărturisește, în prima tabletă, **Scurtă invitație...la spectacol!**, având valoare de Cuvânt înainte/Precuvântare - **N-am crezut, până acum șapte-opt ani, că voi scrie vreodată pamflet, pe care-l consideram resentimentar, născut din zonele obscure ale sufletului și minții - dar...cum te poți, altfel, elibera de răul și urâtul acestei lumi, cum te poți exorciza, dacă nu prin cuvântul, e adevărat, deturnat de la funcțiile sale firești, întemeietoare?** Noi, însă, amintindu-ne celebrul distih arghezian: **Am luat ocară, și torcând ușure/Am pus-o când să-mbie, când să-njuresocotim că pamfletul este doar aversul deconstructor de învechită (în rele!) lume, al epopeii demiurgice** (ca-n semantica dansului shivaito-dionysiac!) - deci, o specie cosmic-necesară, în economia restructurării nucleare - complementare Facerii unei Noi Lumi/unui nou Ierusalim postapocaliptic.

...Majoritatea tabletelor sunt texte pe care cititorii fideli ai **Jurnalului de Vrancea** online, le-au mai citit - deci, pot pretinde (zic ei...) că le cunosc. Este o iluzie insidioasă și o cursă perfid construit-premeditată, de către artistul-autor: atunci când fiecă **tabletă** intră, în contextul tragi-comediei **globale**, în **constructul global** - se

nutrește dintr-înșă/-înșul, amplificându-și, re-structurându-și semantica, devenind parte *vie, organică* dintr-un spectacol sofoclian-aristofanic. Tabletele lui Mircea Dinutz, **nuntite** și **orientate Nordic** cu premeditare, își amplifică, reciproc, rezonanța semantică...

...Reverența dedicației face onoare autorului: **Mentorului meu spiritual, bunului și înțeleptului meu prieten, Constantin Călin.** Pe ansamblu, Mircea Dinutz depășește, cu mult, prin cartea de față, **complexul provincial-vrâncean** - deschizându-se, prin ea, spre Valahia etern-ludică: I.L. Caragiale (Paznicul Dharmei Cetății, Cinicul Privitor/Observator!) este și **fantasia** extatică / expresia livrescă a respectului dinutzian - dar și ținta și miza cărții. Evident, e vorba de acel I.L. Caragiale...**rânjitorul** amar, cel care **simțea enorm și vedea monstruos**, cel care **nu știa să rădă**, cum depun mărturie sumedenie dintre amicii săi. Din punctul nostru de vedere, cartea profesorului, criticului Mircea Dinutz, capitol cu capitol, tabletă cu tabletă (cu unele ajustări estetice și adaptată, mai clar, cerințelor dramatice), poate fi pusă în scenă, de un iscusit regizor al Marelui și Bizarului Spectacol al României, nu doar Contemporane - ci...*eterne*.

...E drept, fiind eminent profesor, Mircea Dinutz este îngrijorat, în primul rând și până la exasperare, de **circul/bâlciul** grotesc și distructiv din domeniul educației. Și, în definitiv, această obsesie profesională este deplin justificată: dacă, într-o societate (oricare ar fi aceasta!) nu există grijă pentru Educație, atunci, necesarmente, apar/vor apărea, cât de curând, îngrijorările nu doar pentru viitorul ei, ci pentru înseși șansele ei existențiale, ca neam, ca națiune: **La urma urmei, câtă educație se mai face în școli?? Nu cumva, pentru mulți dintre oamenii școlii, comunicarea se reduce la un schimb de informații, în sensul că profesorul dă, ca să reprimească totul într-un soi de ambalaj considerat, cu un plus de bunăvoință, acceptabil?? Pe de o parte, părinții absorbiți cu totul de viața socială, în lupta destul de aspră pentru supraviețuire, nu mai au destul timp să se ocupe de educația copiilor, iar pe de altă parte, profesorii (...) tratează cu superficialitate problema (atât de delicată) a formării pentru viață a viitorului matur. Ce poate să iasă de aici?! Adolescenții au/dobândesc - prematur - o libertate pe care, nu întotdeauna, sunt învățați să o folosească, lăsați pradă modelelor-antimodele, livrate generous de mass-media, cu toată zestrea eclatantelor vremuri pe care le trăim: bani, glorie, putere, dacă se poate cu eforturi cât mai mici, sau chiar prin fraudă!! (...) Succesul social pare să-i intereseze, în egală măsură, atât pe părinți, cât și pe copii - lucru firesc, dar nu și pe căile prin care se poate ajunge la obiectivul fixat! În ce fel de lume trăim? Dar, o întrebare mult mai gravă decât pare la prima vedere: în ce fel de lume vor trăi copiii noștri??**

Răspunsul și-l dă singur, atât de atentul Paznic al Cetății și Dharmei ei: într-o lume care

(continuare în pag. 14)

capătă, tot mai clar, peceti apocaliptice, prin dispariția dimensiunii morale a duhului ei: a- pe de o parte, **sentimentul de rușine** e numit cu un cuvânt (*rușine...?!*) care **se află în plin proces de arhaizare, sub privirile noastre neputincioase** și b- pe de alta, atitudinile umane-sociale, nobil-constructive de Duh – dispar. Spre exemplu, **solidaritatea (Solidaritatea e acel sentiment puternic și nobil (...)) care ne face să nu întoarcem capul nepăsători, în fața nefericirii altora, să fim demni, mai generoși cu semenii noștri (...). Sentimentul de solidaritate (naturală) îi face pe oameni să se simtă mai frumoși, mai puternici, mai încrezători în puterile lor** - pp. 9-13). Se ajunge la sloganul sinucigaș: **Numai dezbrățați vom reuși împreună!** - ...să dispărem ca stat, ca națiune, în mod sigur!

...Iată ce zicea, despre **adolescență** (ce vârstă minunată, dar amenințând letal societatea, dacă aceasta din urmă nu o tratează cu grija și răspunderea cuvenite!), cel mai important și vizionar pedagog iluminist, din veacul al XVIII-lea, Jean-Jacques Rousseau: **Dar nicio vârstă nu e la fel cu cea dintâi vârstă în care omul începe cu adevărat să trăiască (n.n.: adolescența). Vârsta aceasta nu durează niciodată îndeajuns pentru folosința pe care trebuie să i-o dăm, iar importanța ei pretinde o atenție neîntreruptă; iată de ce stăruim asupra artei de a o prelungi (...) împiedicați-l pe adolescent să devină bărbat, în momentul în care nu-i mai rămâne nimic altceva de făcut decât să devină.**

...Se propun și soluții, din partea profesorului-moralistului îngrijorat și înspăimântat de augurii cei răi: **...fixarea unor obiective clare, elaborarea unui program coerent (...) dar – mai important decât orice – schimbarea, în timp, a mentalității, încadrarea exigentă a dascălilor în condiții de competență reală (...) dar și o salarizare pe măsură, renunțarea definitivă la practica păguboasă a numirilor pe criterii politice, revenirea, pe toate treptele de învățământ, la concursurile de admitere (n.n.: o, Doamne, în sfârșit, un profesor care o spune cu voce tare!). (...) Asta numai dacă acceptăm, cu adevărat, că învățământul este prioritate națională și nu un salon de nașteri premature, cu malformațiile la vedere (cf. Bacalaureat 2011. Ecouri – niciodată tardive, p. 24).**

...Și scriitorul moralist, în sens iluminist (în niciun caz... **moralizator!**) Mircea Dinutz subliniază instaurarea, în societatea contemporană (din pricina egoismului, plezirismului imbecil etc.) a simptomului **singurătății tragice: Să fie, oare, singurătatea singurul mod de a vieții onest, într-o realitate atât de bulversată?** (cf. **Vocația prieteniei**, p. 14).

...E normal ca lipsa de educație a societății veacului XXI să ducă la grave (și grotești!) perturbări, în viața socială și în cultură: **În viața socială, <<averea>> (la vedere) a ajuns să fie sinonimă cu <<valoarea personală>>, niciun alt criteriu nefiind atât de funcțional. (...) Unul nu citește că-l dor ochii, altul urăște cărțile și nu se sfiește s-o spună în gura mare, al treilea nu are timp de asemenea fleacuri – mulți, mulți alții nu văd folosul de a citi, dar...se feresc, ca de foc, să facă asemenea mărturisiri. (...) Așa au apărut contramodelele, oferite cu o generozitate criminală, generației tinere.** Și, în acest sens, firește că

un rol important și degenerativ îl au și mass-media vizuală ...degenerată (cea mai...**căutată**, pentru că... **apari pe sticlă**, ca **vedetă** de doi bani jum'ate și de-o derizorie clipă... - în fața a milioane și milioane de gură-cască!) – precum și politica de geambași ori de madame de bordel, care se face în România (și, de-o vreme, în întreaga lume!): **Dar ce să faci cu toate acestea, adică să înveți, să te străduiești pentru a-ți face o carieră cinstită, când vezi că un cioban de vacație poate deveni europarlamentar, ce rost are să te consacri muzicii, să exersezi ani de zile, să participi la concursuri epuizante, când te poți despuia cu ușurință și ajunge – într-un timp scurt – o cântăreață sexy (mai degrabă, doar sexy), când poți spune câte prostii poftesti, la emisiunile lui Măruță sau a lui Capatos, te poți numi Senzual, Plugaru sau Zăvoranu – n-are nicio importanță! Vorba cuiva: "...este foarte ușor să nu-ți fie frică când ai curaj". Dar parcă "tupeu" ar fi cuvântul mai potrivit...** (cf. De la aparență la esență și... retur! p.17).

...Ei, și într-o astfel de societate **fără niciun Dumnezeu**, fără repere morale - de măreție, onoare și demnitate – este aproape logic ca Adevărul să umble cu capul spart! Mărturie se află unicul artist, disident român autentic, **Paul Goma!** (cf. **O întrebare legitimă**, p. 29). Și cine-l prigonește? Păi, tocmai ăia care n-au avut, dacă nu vizionarismul lui Goma, măcar bunul-simț... de a tăcea: **elita!** Cu dl N. Manolescu în frunte! A se vedea procesul intentat de acesta lui Liviu Ioan Stoiciu, pentru vina de a fi publicat, în "**Viața Românească**" un fragment din Paul Goma... Și de ce anume îl acuza N. Manolescu, pe Goma (implicit, deci, și pe **publicatorul** lui Goma – L. I. Stoiciu!): evident, de **anti-semitism!** În treacăt fie zis: soția dlui Goma este de origine israelită...

„Cum e posibil să fie, în continuare, marginalizat, ignorat, înjurat – Paul Goma, la 20 de ani de la revoluție?” – se întreabă, „**patetic**”, L. I. Stoiciu.

Uite-așa, BINE! „**Astfel, numărul evreilor uciși, victime ale holocaustului românesc (?!), întrece orice imaginație, prin transferarea, foarte generoasă, a cifrelor înregistrate de Ungaria horthystă și Rusia bolșevică, în contul României! Prea puțini sunt cei care protestează public – iar, dacă o fac, sunt suspectați de...antisemitism!**” – cf. idem, p. 31.

Mda! Și asta, pentru că azi suntem victimele unei cenzuri mondiale/mondialiste dictatoriale, cu nimic inferioară celei bolșevice: **political correctness**. N-are încotro, de corectă ce-i!

...O lume **pe dos**. O lume cu **centri de Duh falsificați** (prin puternice influențe **de sus**, de **cât mai de sus!**). Mircea Dinutz caută să fie corect cu Adrian Păunescu, dar nu prea-i reușește (în afară de splendidul citat din final de capitol, dintr-un poem al **bardului de la Bârca** – cf. **Posteritatea lui Adrian Păunescu**, p. 37) –

(continuare în pag. 15)

în schimb, pe **centrul fals**, Cărtărescu (la fel ca și pe alți **centri** grotești și tragici, totodată: Liiceanu, Patapievici, Pleșu... - cf. **Fenomenul Mircea Cărtărescu**, p.33) îl identifică bine (cu excepția, poate, a faptului că dl Cărtărescu ar fi, totuși...**erudit**...?) – în *lupta* sa, jalnic-infernală, cu demonii propriului orgoliu, dar și cu... **provincia** (dinainte și definitiv învinsă/condamnată la **insignifianță**, de către domniile lor, **bucureștenii**...!): **Un scriitor din provincie ajuns la București se simte exact cum mă simt eu, când mă aflu la New York, Paris, Berlin, Londra...** D-le Cărtărescu, cu tot respectul, dar vă cam paște (pe ici, pe colo...) **paranoia capitalistă**, vorba lui Nae Cațavencu! De aici vine și luarea de poziție a lui Mircea Dinutz, față de toate manifestările (critice sau pseudo-critice), venite din partea unora dintre **corifeii** bucureșteni (unii, aflați, azi, în **zdrențe spirituale!** – singurul care și-a păstrat "**sărita**" se pare că a rămas tot profesorul și academicianul Eugen Simion - fie și numai prin aristocrația frazei rostite, vis-à-vis de un Adrian Marino, înnebunit de atâta **găunoșenie** a Duhului și răsturnare a scării valorilor românești: **Îl iert, a suferit prea mult!**): **Așadar, în acești ani din urmă, de câte ori mă apropiu de un dicționar, de o istorie literară – o fac fără să mă cutremur de pioșenie, încercând să apreciez cu luciditate scara de valori propusă, fără prejudecăți și fără resentimente, dar și fără prea mari iluzii** (cf. **Ce-i mâna pe ei în luptă?**, p.46).

Și acest pasaj **rimează** semantic și întru sastisire - cu alt pasaj, din tableta lămuritoare **De unde ne vin criticii?**(p. 42): **De peste tot, din Suceava sau de la Târgoviște, din Satu Mare sau Slobozia, Constanța ori Iași, din Tg. Mureș, Bacău sau Timișoara - fiecare contribuind la efortul colectiv după puteri și talent, oferind repere viabile și construcții respectabile, chiar dacă unii dintre ei nu ajung prea des pe Calea Victoriei ...**

...În ceea ce-i privește pe scriitori, ca și pe politicienii contemporani - spectacolul dat de cei fără har, dar cu **tupeu** (har Domnului...!) - este similar cu cel din schița caragialiană **Moșii** (1901): **Turtă dulce - panorame - tricoloruri - bragă - baloane - soldați - mahalagioaice - lampioane - limonadă - fracuri - decorațiuni - decorații - donițe - menajerii - provinciali - fluiere - cerșetori - ciubere - cimpoaie - copii - miniștri - pungași de buzunare – hârdaie...** : toți impostorii Pământului fojgăiesc de mama focului, sufocând prim-planul Duhului Românesc - ba sub pretextul că, cică, **scriu artă!**, ba că fac **reviste: Votez, cu toată convingerea, pentru Curca literară!**" (– cf. **Hai să facem o revistă!!!**, p. 62), ba că...**România e în stare de urgență!**, la meciul România-Luxemburg...(cf. **România în stare de urgență!**, p. 73)...!!!

...**Farsorii, tupeștii, arlechinii veseli și zglobii, impostorii și circarii** (cf. **Stima noastră și mândria!** – p. 59); **Ei scriu/gravează mani pe stânci, pietre, tăblițe, dar, mai ales, consumă cantități uriașe de hârtie, spre pieirea inutilă a pădurilor românești. Stima noastră și mândria!** - creându-se, după prostul model heliadesc-pașoptist, un și mai prost și periculos contramodel (analfabet și letal-găunos!), de Duh și de Logos (complet degenerate!): **Scri-ți băieți numai nu vă lăsa-ți!** (cf. **Scrieți, băieți, nu vă lăsați!**, p. 54) – dus

înainte (?) de, să zicem, un Mihail Gălățanu... (n.n.: dar acest lucru este posibil *numai* cu complicitatea *greilor*, de tipul N. Manolescu, Alex Ștefănescu etc.!).

...**Ce-a fost și ce rămâne** – glosează, nostalgic, Mircea Dinutz, asupra propriilor observații, meditații și constatări (...noi ne oprim aici, la zona culturală, adică la finele **Părții a II-a** – nu pentru că Mircea Dinutz nu ar avea fler și "nerv" și pentru **Cercul Politic Românesc**, ci pentru că acest "**Cerc**", hidos și letal, ne este mult prea aproape-îngreșător, deci nu mai avem nici cerneală în călimară să-l exorcizăm prin Logos, nici salivă/flegmă în gură... - pentru o zonă în care impostura arogant-agresivă și mitocănia înmărmuritoare, cronicizate până la genocid/crimă de trădare națională, nu se mai pot vindeca/alunga nici cu **vorba dulce** și specializat-hermeneutică, nici cu polemica aristocratică...cel mult, cu mitraliera **chequevarică!**): **Am cam uitat să polemizăm (cu eleganță, cu argument, cu respect pentru celălalt), am cam uitat ce înseamnă obiectivitatea, ascunzându-ne (abil) după conceptul de subiectivitate creatoare, inerență oricărui act critic, am cam uitat de reguli, de principia, pomenind doar acele norme etice care ne avantajează și ignorându-le, dacă nu ne sunt de folos! Vom intra în normalitate doar în condițiile în care ne vom privi unii pe alții cu sincera dorință de a ne cunoaște, citindu-ne cărțile și comunicându-ne, cu onestitate, impresiile, fără râvna de a umili, de a distruge și a ne distruge. Pentru că, unde e multă vanitate, tot atâta deșertăciune... la ce bun să avem principii și să ne conducem după norme etice? Se poate viețui și așa (ce cultură? ce conștiință?), de trăit e mai greu!**

...Cunoscând noi mult prea bine mediul socio-spiritual al României de azi, am fi înclinați să nu trecem, prea blajin, cu vederea, această viziune cvasi-utopică a unui critic, devenit scriitor moralist (cu destule valențe estetice, printre rândurile sale, uneori de-a dreptul... **neagoebasarabiene!**). **Un Sfânt Francisc a fost de-ajuns omenirii! De ajuns cu utopiile și cu predicile în pustie!** – ar zice alții, mult prea ușuratici, iresponsabil de pripiți. Noi știm și cunoaștem: 1.- **Cel mai blând dintre sfinți** (Sfântul Francisc din Assisi) a știut să fie când ferm, chiar aspru, când să se înfățișeze blând și, deci, să-și intre în firea lui cea de Hristos, dată - totdeauna, în funcție de scopurile luptei sale neodihnite, întru Hristos-Dumnezeu și întru muștrarea Lumii, care re-intra, hidos, în bezna din Kali-Yuga: de multe ori, a reușit să fie mușcător de **pamfletar**, chiar cu Sanctitatea Sa Papa **Inocențiu al III-lea** (pe la 1210)...2. -...chiar Mircea Dinutz este un spirit mereu încordat, în lupta cu sine, cu lumea, cu destinul, în plin secol XXI!

Așa cum **Predicile de pe Munte** nu sunt menite a **creștina** omenirea într-un...**poynet de bici**, așa și îndemnurile morale ale unui critic și **scrib (abraș cântitoriu!)** al Faptelor Lumii, bine-

(continuare în pag. 33)

Luca CIPOLLA

- Italia -

Luca Cipolla – poet, 36 de ani, locuiește la Cesano Boscone - Milano. Scrie versuri din adolescență, iar din anul 2003 studiază limba română. În afară de "Boema" a mai publicat și în alte reviste literare românești. Este și un cunoscut traducător.

L'istante impresso in una foto,
l'ombra mnestica,
a un tratto tutto sembra tacere
quasi lei tornasse anche solo
per chiedere di me...
Il vento di ieri
solleva polvere
e ancora polvere
su strade mai battute dal mio passo,
ma è lì che incontro te.. .

Nocte gelida,
insonne
di città sporcata
da neon e nafta,
ammicca ai colli circostanti,
estasi parallele
d'un Helios mai nato...
Orizzonte tagliato
da satellite sparuto
taci
ch'io raccolga i resti
d'un dio fertile e muto.

Le mie parole son povere
come legno di Dion
riservato all'Olimpo dei sensi;
le mie parole han radici
che s'avvinghiano al tuo corpo
e lo scuoton nella speranza
di ricavarne attenzione;
le mie parole umili
che celebrano nonsense
di vuoto e frasi vane;
le mie parole
così meste
da intristire un guerriero
nella battaglia della vita;
le mie parole per te,
impalpabili e leggere,
dal passo delicato,
e solo questo ho da darti.

Momentul întipărit într-o poză,
umbra mnezică,
dintr-o dată orice parcă tace
ca și cum ea să revină chiar doar
să întrebe de mine...
Vântul de ieri
ridică praf
și încă praf
pe străzile niciodată călcate de pasul meu,
dar este acolo unde te întâlnesc pe tine...

Noapte înghețată,
fără somn
unui oraș murdărit
de neon și naft,
clipește la dealurile înconjurătoare,
extazii paralele
ale unui Helios niciodată născut...
Orizont tăiat
de către un satelit sfrijit
taci
să strâng eu moaștele
unui zeu fecund și mut.

Cuvintele mele sunt sărace
ca lemnul de Dion
rezervat Olimpului sensurilor;
cuvintele mele au rădăcini
care se leagă strâns de trupul tău
și îl scutură în nădejde
să-și obțină atenția;
cuvintele mele umile
care celebrează nonsensuri
de gol și de fraze vane;
cuvintele mele
așa mâhnite
de întristează un ostaș
în bătălia vieții;
cuvintele mele pentru tine,
impalpabile și ușoare,
în pas delicat,
și doar acest lucru am să-ți dau.

L'inverno che sento
e dominare la china,
immobile guardare
te che mi saluti,
ad un prossimo antefatto
ma quale...
se mai starò male
è per rivederti
nella tua sporta
il mio sangue come vino
e starò male
perché sangue è rivederti
tutta la mia vita.

E
quel letto di foglie
calpestato da uomo ferito
lo riscatta il silenzio;
se questa vita fosse neve
cadrei impalpabile
sulle tue vesti
per poi lavarmi e seccare
in quel volo di farfalla...
è un nodo allo stomaco,
una mano che si tende
ma che pago
come ogni preghiera,
Sara,
la fortuna ti colga leggera...

Adesso chiudo gli occhi
e provo a sognare
due dita lontane,
una mano,
la bottiglia
ed il cielo grigio sabbia,
un tappeto di vaniglia,
è come galleggiare
vivo, morto;
l'ombra ti possiede
e sei della tua stirpe
virgola di tempo
liquefatta
come l'ora che c'insegue;
una voce senza scampo,
stupida eco indistinta,
risuona d'ambizione
d'oltralpe la sovrana.

larna ca simț
și dominare a povârnișului,
fix să mă uit
la tine să mă saluți,
unui precedent următor
dar care...
dacă vreodată mă voi simți rău
asta va fi să te revăd
în tașca ta
sângele meu precum vinul
și mă voi simți rău
fiindcă sângele spune să te revăd
toată viața mea.

Și
patul ăla al frunzelor
călcat de către un bărbat rănit
îl răscumpără tăcerea;
dacă viața asta ar fi zăpadă
aș cădea impalpabil
pe hainele tale
ca să mă spăl și să mă usuc așadar
în zborul ăla de fluture...
este un nod în stomac,
o mână care se întinde
dar pe care eu plătesc
cât pentru fiecare rugămintă,
Sara,
norocul să te culeagă ușor...

Acum închid ochii
și încerc să visez
două degete depărtate,
o mână,
sticla
și cerul gri de nisip,
un covor de vanilie,
e ca și cum plutesc
viu, mort;
umbra te posedă
și ești din stirpea ta
virgula de timp
lichefiată
cât și ora care ne urmărește;
o voce fără scăpare,
prostul ecou indistinct,
răsună de ambiție
suverană de dincolo de Alpi.

Llelu Nicolae VĂLĂREANU

Comemorare Constantin Brâncuși (n.19 februarie 1876,
Hobița, Gorj - d.16 martie 1957, Paris)

Oul

Oul îmi absoarbe micul infinit,
se divide întruna
și capătă forma perfectă.
Păsările sunt ideea
care țâșnește din inima lui
cu lecția de zbor în aripi.

Tăcerea e doar un gest
de împărtășanie a gândului;
nu stă la masă -
Aleargă pe alee să prindă scaunul timpului,
memorează forma sărutului
cu o bucurie născută din durere.
Lasă rugăciunea - sufletul pietrei -
în ochi, la cumițenia pământului,
înainte de a se ridica pasărea la cer
pe urmele recunoștiinței.

Dumnezeu și-a cioplit cu dalta
marmora cerului nepieritor,
lacrima și-o sloboade prin ploii,
peste meseni, în curtea casei,
unde i se păstrează în taină un loc.

Coloana fără sfârșit

Oul e infinitul care se multiplică
și rămâne la forma perfectă,
păsările sunt doar ideea
care iese din inima lui vie,
cu lecția de zbor în aripi.

Tăcerea rămâne un gest
de împărtășire a gândurilor,
care nu stă la masă,
aleargă să prindă un scaun de timp,
să-și mărturisească taina-n sărut,
înflorind stâlpul porții.
O bucurie dăltuită-n durere
și apoi rugăciunea
spusă de cumițenia pământului,
înainte de a se ridica la cer
domnișoarei Pogany.

Pe urmele recunoștiinței,
Dumnezeu înduioșat și-a cioplit
piatra cerului său
în care urcă coloana fără sfârșit.

Sculptorul

Brâncuși își cioplește gândul
peste inima pietrei
în forme de sărut

poarta se deschide
îndrăgostiții trec
sculptorul moare

se așază masa tăcerii
pe scaune doar doisprezece
cei care l-au iubit
Jiul doar murmură

spiritul său se înalță
prin coloana fără sfârșit

apoi familia împuținată
așezată pe șase scaune
la masa de parastas
varsă lacrimi în tăcere

Oul de lumină

aș sparge cu un sunet secunda
până când s-ar opri timpul
l-aș închide într-o sferă
ca pe un ou de lumină

dar m-am trezit cu o pasăre
din aripile întinse mi-a spus
pune oul la clocit
în ovalul plin al lunii

clipele se vor opri-n secunde
ca o noapte în prima zi de întuneric
și totuși timpul trebuie pornit
într-un ceas dintre viață și moarte
în care curg clipele

niciodată nu vor umple marea
cum mișcarea nu va opri sunetul

Rămâne doar zborul

Noaptea-și omoară întunericul
cu o lamă de cuțit,
pieptul pământului absoarbe
rădăcini din anotimpuri.

Inima închide nesomnul ceasului
în așternuturile pieptului.
Călare pe caii vântului de nord
ochii mei se sting de așteptare
și își sapă lumina prin minereu.

Pietrele statui gânditoare
deschid drumul eternității,
lăcrimează în clipele de răgaz
în piațetele orașelor
durerea lui Brâncuși.

Se deschide cerul
sub aripile pasărilor,
ne mai rămâne doar zborul
ori mutarea în noi înșine
urcuș prin romburi la infinit.

Elena BUICĂ
(Buni, Toronto)

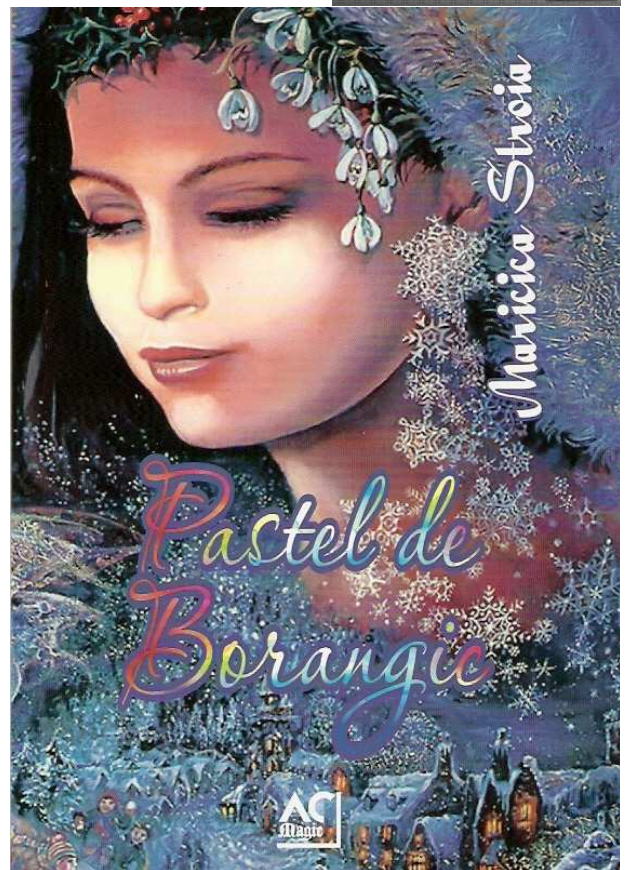
Maricica Stroia – Pastel de borangic

Cu deosebită bucurie m-am cufundat în lumea copilăriei condusă de poeta Maricica Stroia cu ajutorul versurilor din volumul "Pastel de borangic". Mi-a plăcut de la bun început titlul acestui volum. Cuvântul "pastel" te trimite cu gândul la culori pline de lumină, de seninătate, de frumusețe și de bucuria dăruită de o viață calmă. Cuvântul "borangic", pe mine mă zvârle în lumea copilăriei mele cu imaginile femeilor care țeseau borangicul după ce creșteau viermii de mătase pe care îi hrăneau cu frunze de dud și când ajungeau la deplină maturitate, mâncau răspândind în cameră un zumzet ca o prevestire a torsului viitorului fir strălucitor ca aurul. Și lăsându-mă furată de torsul firului de borangic, am sălășluit un timp în lumea copilăriei, iar versurile acestei cărți m-au dus treptat prin locuri pe unde odinioară călcasem fără să știu că mă aflu la vârtsta deplinei fericiiri.

Nu poți să citești aceste versuri și să te desprinzi de imaginea copiilor mici care le recită cu farmecul desprins de pe chipul îngerilor la serbările în care părinții și bunicii stau fără să clipească și cu suflarea tăiată până își văd și aud odorul rostindu-le bine pe scenă până la final, după care apoi pot respira liniștiți, dar cu sufletul încărcat de o trăire specială.

Prin volumul de poezii "Pastel de borangic" încărcate de delicatețe și candoare, poeta Maricica Stroia dovedește o buna cunoaștere a universului copilăriei de care s-a apropiat cu înțelegere și multă dragoste. A creat o succesiune de imagini care se cern prin puterea de înțelegere a copilului mic. Sunt imagini frumoase care îl ajută să descopere lumea. *"Iarna, magic croitor / Face haine tuturor. / Ea, micuțelor căsuțe, / A-mpletit noi căciulițe. / Geamului dinspre grădină / I-a pus broderie fină, / Iară celor două uși / Le-a-mpletit albe mănuși /..."* (Decor de iarnă). Ele generează gânduri și trăiri și pentru cei maturi cu îndemnuri de întoarcere spre lumea purității vârstei ingenuie ca un farmec al vieții, precum în poezia "Odinioară...", pe care o citez în întregime pentru frumusețea ei: *"La bunica în odaie / În sobă arde focul / Și fetița cea bălaie / Își începe jocul / Bunicuța o privește / Dintr-un colț de cămăruță /, Și cu drag își amintește / Că și ea a fost micuță. / Cete de colindători / Trec pe ulicioară / Amintindu-i și bunicii / Cum era odinioară / Când cu traista-nărcată / De colaci și mere coapte / Se opreau din poartă-n poartă / Până-ntr-un târziu în noapte".* Ar mai fi nevoie să mai adaug printr-o notă personală că mă regăsesc în această bunică până la identificare?

Zborul înaripat al imaginației copilăriei este surprins într-un limbaj simplu înșirându-se în versuri melodioase, oferindu-ne incantații ale unor trăiri de rară frumusețe, care ne duc într-o oază de lumină din care a dispărut orice urmă de agresivitate. Sunt poezii izvorâte din observațiile zilnice ale lumii înconjurătoare, o lume aparent simplă, dar care cuprinde consistența vieții.

Întâlnim cel mai adesea imagini ale frumuseții iernilor privite ca un miracol al naturii, din care enumăr câteva titluri: "Ninsoare", "Roi de fluturi", "Știți voi?" ori poezii încărcate de fantezie și emoție în așteptarea Moșului în seara de Crăciun: "Așteptând", "Vis de iarnă", "La fereastră", "Povață de ajun". Parcă îl vedem pe Moș Crăciun înaintea ochilor, așa cum îl vedeam pe vremea când credeam cu toată convingerea în existența lui: *"Din înaltul cerului, / Cu toiagul gerului, / Azi, la noi în ușă bate / Un bunic cu sacu-n spate. / Cine e, cu toții știți, / Vine la copii cumiți, / Iar el știe dinainte / Ce copil a fost cuminte. / Are-o listă mare, lungă, / Timp destul ca să ajungă / Pe la fiecare casă, / Unde bucurie lasă"* (Mosul bun).

Lectura cărții ne întoarce în lumea purității binefăcătoare, mergând cu gândul până la începuturile vieții noastre și cât mai aproape de cum ne-a zămislit Ziditorul la facerea lumii. Ne cucerește lectura cărții "Pastel de borangic" pentru că e o carte în care puritatea copilăriei este copleșitoare, aduce liniște și calm. *"Totul este o poveste, / E frumos și inedit, / Că-nainte mult mai este / Alb pastel de borangic"*. (Pastel de borangic).

Am convingerea că această carte va înfrunta timpul și se va înscrie în rândul celor mai solicitate volume pe la grădinițele școlare și pe la clasele micilor școlari.

Iisus, marele inițiat din Dacia!

Numeroase voci, uneori avizate, alteori neavizate, se pronunță că Iisus Christos nu a existat ca erou istoric, fiind doar o invenție evreiască. Ateii mai moderați și cu puțină știință de carte, susțin faptul că inexistența unui Iisus istoric este susținută de cvasi-totala lipsă a informațiilor despre persoana sa în documentele istorice ale vremii (în afara Evangheliilor a căror existență nu o pot contesta).

Noi spunem că nici unii, nici ceilalți nu au dreptate. Avem anumite rezerve în a crede că evreii se tem atât de mult de o "invenție" și mai selecționat o invenție de-a lor, cu care ar trebui să fie mândri. Avem rezerve în a crede și faptul că Iisus lipsește cu desăvârșire în literatura vremii, deoarece există o sumedenie de autori care-l menționează foarte clar ca erou istoric. Acest lucru îl menționează până și evreii, acuzându-l de vrăjitorie. O tradiție din secolul I sau II menționează pe "Yeshu" care "practica vrăjitoria și uimea Israelul" (B. Sanhedrin, 43, a; cf. Mircea Eliade, Istoria ideilor și credințelor religioase, vol II, p.305, ed. 1992). Apoi, avem mărturia lui Flavius Josephus, istoric roman de naționalitate evreiască, care afirmă că în acea epocă trăia un om pe nume Iisus, care avea o purtare foarte bună și virtuți puternice (cf. J. Duquesne, Iisus, Ed. Humanitas, 1995, p.245).

Mai mult, el este pomenit și de către cei mai înverșunați dușmani ai creștinismului, romanii. Tacitus, de exemplu, ne confirmă faptul că Iisus a fost osândit la moarte în vremea când guvernator al Palestinei era Pontius Pilat (Anale 15, 44). Alte mărturii în legătură cu Iisus le avem de la Pliniu cel Tânăr (Scrisori, 10, 96) și Suetonius (Viața lui Claudius, 25, 4). Să nu mai punem la socoteală faptul că o "invenție evreiască" nu putea beneficia de "acte în regulă" a condamnării sale la moarte. Acest document există, precum și altele cum sunt "Mărturia păgânului Lentullus", proconsul al Tyrului și Sydonului în vremea împăratului roman Tiberius; Epistola femeii lui Pilat, pe numele său Procula, adresată prietenei sale Pulvia, în care se relatează

despre ultimele evenimente din viața lui Iisus și alte patru epistole ale lui Pilat către împăratul Romei. Atâta zarvă pentru o "invenție evreiască"? - ne îndoiim în mod serios.

Urmărind atât relatările istorice despre Iisus, cât și pe cele evanghelice, avem anumite rezerve în a crede că Iisus ar fi fost evreu, așa cum afirmă M. Eliade și că divinitatea căreia i se închina el și o numea Tata, era Yahwe al evreilor.

Să purcedem și să vedem dovezile!...

Caracterele tipologico-raseologice ale lui Iisus

Beneficiem de două descrieri amănunțite ale lui Iisus: una a lui Lentullus, funcționar roman în regiunea Tyr și Sydon și alta a guvernatorului Iudeii, Pontius Pillat, ambele adresate împăratului de la Roma. Să dăm cuvântul lui Lentullus care ne spune: "*(Iisus) este de o statură mijlocie și de o frumusețe fără seamăn, uimitoare, și seamănă cu mama lui, care este cea mai frumoasă femeie din lume. Părul lui este ca aluna coaptă și îi cade până la umeri, se împarte în două prin mijlocul capului, după obiceiul locuitorilor din Nazareth. Fruntea lui este lată, exprimând inocență și liniște. Nici o pată sau zbârcitură nu se vede pe fața lui rumenă. Nasul drept, buzele subțiri, expresia nobilă, nu arată nici un argument pentru vreo critică logică, din nou barba lui bogată și de aceeași culoare cu părul său, este lungă și se desparte în două pe la mijloc. Ochii sunt albaștri vineți, blânzi și senini*" (diacon Gheorghe Babuț, Vămile Văzduhului, Istoria despre Christos, Documente istorice, ed. Pelerinul Român, Oradea, 1993, p.116).

Prin urmare, nimic din caracterele tipologico-rasiale ale evreilor. Faptul este dovedit de afirmația lui Pontiu Pillat: "*Trecând într-o zi pe lângă lacul ce se cheamă Siloam am văzut acolo mare mulțime de popor, din nou în mijlocul ei pe un tânăr. Mi s-a susținut că este Iisus. Era tocmai ceea ce puțin mă așteptam să văd, atât de mare era deosebirea dintre el și ascultătorii lui. El părea a fi cam de vreo 30 de ani. N-am văzut în viața mea o privire atât de senină și de dulce, un contrast izbitor între el și ascultătorii lui, cu bărbile lor negre și fețele încruntate*" (ibidem, p. 121).

Urmărind cele relatate de cele două oficialități romane, tragem concluzia că Iisus nu era evreu! Dar cărei generație putea aparține el? Ne lămurește în această privință Eugen Delcea și Paul Lazăr Tonciulescu care, vorbind despre tartarienii plecați spre Sumer din "Țara Soarelui Răsare" (Dacia) spun că sumerienii, "*în acord cu prezumțiile sumerologilor, aveau ochii mari, buzele subțiri, nasul drept sau puțin acvilin și pielea albă, fiind de tip brahicefal (cu fruntea lată) - descriere ce se potrivește perfect tipului uman geto-dacic. La asta se adaugă portul bărbii lungi și a pletelor*" (Eugen Delcea / Paul Lazăr Tonciulescu, Enigmele Terrei. Istoria începe în Carpați, ed. Obiectiv, Craiova, vol I, p. 63). Din nou I. I. Russu completează: "*dacii erau așa cum este în totalitate*

(continuare în pag. 21)

poporul român, încă o dată brahicefalii europoizi (a se înțelege tartarienii - n.n.) cuceritori ai Sumerului la mijlocul secolului al IV-lea, nu puteau fi decât cu părul castaniu" (ibidem, p. 64).

Prin urmare, ca și caracteristici tipologice, Iisus se încadrează tipului uman carpato-dunărean și nicidecum tipului semitic!

Zamolxe în predicile lui Iisus

Urmărind cu atenție textele creștine, putem observa că epitetele pe care le dă Iisus lui Dumnezeu nu sunt caracteristice credinței yahviste. Trei dintre epitetele pe care le atribuie Iisus părintelui său divin atrag atenția în mod special: Dumnezeu, Tatăl și Omul.

Ioan ne spune, în Evanghelia sa: "Și eu am văzut și am mărturisit că el este Fiul lui Dumnezeu" (Ioan, 1:33). Cine este această divinitate căreia i se închină Iisus, știută fiind diferența flagrantă dintre Dumnezeul Vechiului Testament și cel al Noului Testament? Ne lămurește arheologia și scrierea genială a lui N. Densușianu "Dacia Preistorică". Iată ce spune N. Densușianu: "Cuvântul arhaic de "deu" sau "deul" îl aflăm întrebuițat, ca un termen național, în ținuturile pelasge ale Traciei și Mesiei, și în timpurile Imperiului Roman. În Munții Rhodopului un veteran ridică la anul 76 d.Chr., un altar lui DEO MHDYZEI (MHDVZEI Desj., MHDIZEI Ren.), unde ultimul cuvânt ne prezintă numai o formă alterată a lui Domnudei sau Domnidzei, rom. Dumneudeu (Dumnezău - n.n.). (N. Densușianu, Dacia Preistorică, Ed. Arhetip, 2002, p.214). Mai mult, același autor ne atrage atenția că forma combinată "Deu - Dumneudeu" care ne duce cu gândul la formularea evanghelică Domnul Dumnezeu o aflăm și azi în tradițiile populare românești (loc. cit. nota 2).

Observăm că Dumnezeu, într-o formă sau alta, este o denumire națională a divinității supreme pelasge traco-dace Zamolxe, singurul zeu al Daciei, din cele mai vechi timpuri și până azi. Spunem aceasta cu atât mai mult cu cât Iisus în Evangheliile apare și cu denumirea de Mesia, din nou, zona din sudul Dunării locuită de asemenea de daci se numea Moesia (a se citi Mesia), o dovadă în plus că Iisus era de obârșie dacică, încă o dată, formarea sa spirituală s-a desăvârșit aici. Mai trebuie amintit și faptul că numele lui Zamolxe, ca părinte eponim al moesilor, ar putea fi Messios.

Cel mai des întâlnit epitet al lui Dumnezeu în predicile lui Iisus este "Tatăl" care, aflăm tot de la Densușianu, era un alt nume al lui Zamolxe (op. cit., p.208-210). De notat în acest sens este și faptul că lui Zamolxe îi erau dedicate ca locuri de cult și închinăciune vârfurile munților, pe teritoriul actualei României existând numeroase înălțimi ce poartă denumirea de tartar, tatăl sau tătar (op. cit. p.209-210, nota 6). Atragem din nou atenția asupra unui fapt și anume acela că Iisus, în toate momentele principale ale vieții sale pământești, a fost legat de masiv: Schimbarea la față se petrece pe masiv, moartea sa se petrece pe masiv, nașterea sa de bănuț că s-ar fi petrecut tot pe masiv, într-o grotă.

Una dintre cele mai frecvente denumiri pe care și le dădea sieși Iisus era aceea de Fiul Omului. Poate că această denumire e cea mai misterioasă din tot cuprinsul

Noului Testament, cu referire la Iisus. Cine era acest Om? În niciun caz denumirea nu se refera la Iosif - logodnicul Mariei, ci mai degrabă la aceea ființă celestă la care face referire Daniel: "M-am uitat în timpul viziunilor nopții și uite, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiul al Omului" (7:13). Pentru a ne lămuri mai bine, este cazul să amintim încă un nume sub care Iisus apare în Evangheliile: "Fiul lui David", ca și precizarea lui Marcu referitoare la această titulatură: "Și învățând în Templu, Iisus zicea: Cum zic cărturarii că Hristos este Fiul lui David? Căci însuși David a zis întru Duhul Sfânt: Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii tăi așternut picioarelor tale". Deci, însuși David îl numește pe el Domn; "de unde dar este Fiul lui" (Marcu 12:35-37). Bizar nu?

Permiteți-ne să facem o mică divagație pentru a afla cine este acest David despre care vorbește Iisus. Urmărind puțin mersul istoriei, vedem că aceasta nu a confirmat niciodată existența regelui David! Ba, mai mult, cartea Psalmilor, atribuită lui David în Vechiul Testament, face notă discordantă cu întreg conținutul Vechiului Testament, având mai degrabă un caracter esenian. Numai că esenienii erau discipolii dacilor, fiind singurii dintre evrei care s-au "încăpățânat" să rămână la tradiția primordială din Carpați, ai dacilor care în calitate de locuitori ai davelor se numeau "davi". Și uite cum un semn exclusiv poate schimba o întreagă istorie!

Acum să revenim și să vedem de ce însuși Iisus își spunea "Fiul Omului". Densușianu vine și ne lămurește și în această privință: "cuvântul Om reprezenta în antichitate o înaltă putere divină" (op. cit. p.255, nota 2). Și mai departe tot el ne lămurește spunând: "Vârfurile cele mai înalte ale acestui masiv (Bucegi - n.n.) poartă azi numele, unul de Caraiman și altul de Omul, și amândouă au fost odată consacrate divinităților supreme ale rasei pelasge, unul lui Cerus Manus și altul lui Saturn, numit Omul" (op. cit. p.226). Numai că Densușianu face eroarea

(continuare în pag. 22)

(urmare din pag. 21)

de a nu-și da seama că cele două zeități sunt una și aceeași mare divinitate a preistoriei, Zamolxe, căreia i se închina și Iisus.

Concluzia care se impune alăturând cele două atribute ale lui Iisus, Fiul Omului și Fiul lui David ar fi o dublă legitimare a acestuia: Iisus Fiul Daviei (Daciei) (care) se închină lui Zamolxe, Tatăl, zeul dacilor. Mai mult, această denumire de Fiu al Omului ne-ar putea indica și ce anume a făcut Iisus în perioada așa numită "albă" a vieții sale, perioadă dintre 12 și 30 de ani în care nu se știe nimic despre el. Urmărind cele spuse până acum, precum și alte informații ale istoriei sacre, vom vedea că, cel mai probabil, în această perioadă, Iisus și-a desăvârșit formarea spirituală de Fiu a lui Dumnezeu / Zamolxe în Dacia, mai exact pe Vârful Omu și în grotă lalomicioara, grotă marelui preot al lui Zamolxe. De ce? Pentru că - geografia sacră a antichității se reduce la Dacia, încă o dată momentele nașterii lui Christos și a morții lui Iisus sunt legate de o grotă - grotă care peste tot este legată de inițierile misterice. Mai mult, moartea lui se petrece pe cruce și are o dimensiune mistică pronunțată, cruce care, ne spune Eliade, devine Axis Mundi - axa lumii. Numai că pentru antici Axa Lumii se afla în regiunea polului getic, în Hiperboreea dacică, țara lui Zamolxe.

Dacii. Poporul model din predicile lui Iisus

Iisus Christos, inițiatul dac desăvârșit se delimita foarte clar de evrei, cărora li se adresa numindu-i "Voi evreii". Să ne oprim acum puțin asupra Predicii de pe masiv și a Fericirilor pe care Iisus le-a enunțat atunci și să vedem dacă există vreun model viu pentru acestea. Mai întâi să încercăm să punem unul lângă altul, două mesaje sacre: Evanghelia după Matei și Herto Valus a antichității pelasge. Uite ce spune Iisus în Predica de pe masiv:

"Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!"

Ferice de cei care plâng, căci ei vor fi mângâiați!

Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!

Ferice de cei care flămânez și însetează după dreptate, căci ei vor fi săturați!

Ferice de cei milostivi, căci ei vor găsi milă!

Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!

Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!

Ferice de cei prigoniți din pricina dreptății, căci a lor este Împărăția Cerurilor!"

(Evanghelia după Matei, 5:3-10)

Să privim acum comparativ un mesaj antic numit Herto Valus, care cuprinde învățăturile preoților zamolxieni către norod. Textul este versificat:

"Bucuroși cei ce-s cutezători

Că a lor este victoria în plaiurile cele sfinte

Bucuroși cei ce plâng, că aceia

În dalbe ceruri s-or mângâia.

*Bucuroși cei blânzi, că aceia
Vor moșteni întreg pământul.*

*Bucuroși cei care flămânez
Și însetează după știință,
Că aceia se vor sătura
Și niciodată n-or mai răbda.*

*Bucuroși aceia care muncesc,
Pământul făcându-l grădină,
Că ei vor culege roadele
În Grădinile Cerurilor*

*Bucuroși vor fi și cei milostivi
Că aceia se vor mântui*

*Bucuroși cei curați în suflet
Că s-or alimenta doar cu lumină*

*Bucuroși făcătorii de pace,
Că Fii cerului s-or chema*

*Bucuroși cei prigoniți pentru
Dreptate, că al lor este Raiul"*

(Herto Valus, Cartea Secretă; cf. Adrian Bucurescu, Dacia vrăjită, Ed.Arhetip, 1999,p.95-96).

Și textul continuă mai departe în același ton cu fericirile Noului Testament. Acestea erau Legile Belagine, scrise versificat, aceleași pe care Iisus, le-a învățat pe muntele sacru al geților, Omul, în grotă marelui preot Zamolxe și pe care apoi le-a transmis iudeilor pentru a-i readuce la tradiția primordială, hiperboreană.

Se mai impune o precizare: prima dintre fericirile lui Iisus, chiar dacă nu-și găsește paralela în textul Belaginelor, are o paralelă în lucrarea lui Herodot care, vorbind despre daci, ne lămurește și asupra provenienței acestor legi înălțătoare: "Zamolxe (marele preot, n.n.) a clădit un imobil pentru adunările bărbaților, în care îi primea și îi pune să benchetuiască pe frunțașii țării, învățându-i că nici el, nici oaspeții lui și niciunul dintre urmașii acestora nu vor deceda, ci vor merge într-un anume loc (Împărăția cerurilor, Preidis, Pleroma, n.n.), unde vor trăi pururi și vor avea parte de toate bogățiile" (Herodot, Istorie, IV, 95; cf. trad. Cornel Bârsan, Revanșa Daciei, ed. Obiectiv, Craiova, 1997, p.50).

Am scris acest editorial, poate destul de întortocheat și misterios, în nădejdea ca măcar unii dintre urmașii ramanilor (fii lui Ra(m), Rama, și Ram), a tracilor și dacilor liberi, să se trezească, iar ei, la rândul lor, să trezească și pe alții făcând cunoscută adevărata istorie a acestei generații străveche și măreată dar oropsită, de la începuturile sale și până în prezent.

Vor veni vremuri și mai bune, după vechile profeții! Să fiți siguri de asta! Doamne ajută!

Sursa: blog Daniel Găucan

Bogdan PASCAL**Întoarce-ți**

Întoarce-ți chipul spre mine, văpaie,
Să tremure sfere când vor privi
Cum gândul tău alb ca fulger de ploaie
În umărul meu și adânc va lovi...

Văd că lumina la mine-n odaie
Se-ntinde spre tine cu degete mari,
Țesând mii de poduri răsfrânte a ploaie
Pe care-ți trimit, dănțuind lăutari!

Văd că vin aripi ce zboară, terestre,
Vine și ploaia cu fulger cu tot,
Gândul tău alb mi-a bătut la ferestre,
Să știi că l-am luat în suflet, să-l port.

Dacă de tine

Dacă de tine s-ar atinge clipa
S-ar vrea cuprinsă numai în acum –
Tu ești o pasăre ce-și dă aripa
Chiar timpului să-i fie zbor și drum.

Dacă de tine s-ar atinge cerul
Pe al tău creștet fiecare stea
S-ar odihni final și-ar crește gerul
Și lumea toată n-ar mai fi nici ea.

Dacă de tine s-ar atinge glasul
Ar da tăcerea-n toate care sunt
Și-ar expira din toate doar extazul
Și verbul însuși n-ar mai fi cuvânt.

Tu ești atinsă doar de neatins
Și-s bucuros că-n pieptul meu te-ai prins
Toată, dinadins.

Îmi place când dormi tu

Îmi place când dormi tu,
Ai zâmbetul senin
Și-aș vrea, fugind de nu,
Spre chipul tău să vin...

Îmi place când dormi tu,
Ce limpede respiri –
În aer, calde torni
Enigme și simțiri...

Tu dormi și ochii tăi
Plutesc cuminiți și vii,
Râd visele prin ei...
Ca niște dulci copii...

Ceas aurit...

Ceas aurit pe ape,
părul tău
aproape
și mereu despletit!

Strigă ochii tăi,
limpezi zurgălăi,
cail din văzduhuri,
inima din duhuri,
apele din râuri-
ochii, fără frâuri,
visele-mi încearcă
inima-mi dezleagă
să hălăduiesc
înspre ce iubesc.

Auzire

Vocea ta deodată nu ti-a mai aparținut
era doar o hartă, eu eram un ținut.
Mă bucur că te-am auzit și azi,
Spuneai tu,
la celălalt capăt de extaz.
Chiar eu eram în gura ta,
îți ședeam pe limbă
și tu mă amestecai în căldura
cerului gurii.
Te iubeam și-ți doream prin gramatică
nurii,
să mi-i pictez neroșind
pe cerul gurii –
tot tu, același capăt de extaz.
Mă bucur că m-ai auzit
și azi.

Zbor nocturn

Cineva îmi șoptea că păsările n-au
frontiere –
o zmeoaică din neamul Afroditei
ce învârtea din geană
truda ispitei.

Timpul vine liber, i-am spus,
fără frontiere,
doar istoria spumegă barbară
de ere.

Ochii ei coboară aproape –
cât să îi simt gata copti pe sub pleoape,
cât să le gust miezul de lasere...
Lumea dădea din noapte!
Ca o pasăre.

Tănase CARAȘCA

RECICLARE

Acum câteva zile, am fost în satul meu natal, Telița. De fiecare dată când merg acolo văd schimbarea, realizez că lumea a evoluat, că totul capătă noi dimensiuni pe timp ce trece, că atât omul cât și ceea ce face el se află într-o continuă transformare. Fiind un sat catalogat cumva de concitadinii mei tulceni ca atrăgător, pădurea constituind elementul care îi dă în mare măsură această notă preferențială, după anii 90 satul meu a devenit un fel de cartier rezidențial al orașului reședință de județ unde, mulți dintre „răsăriții” de după revoluție și-au cumpărat terenuri, și-au construit mici palate și, normal, au devenit proprietarii unei mari părți din sat. Asta ar fi o chestiune care, personal, nu m-ar provoca să mă plasez într-o anumite poziție, dar nota aceasta a modernismului se simte, se vede peste tot, miroase, sau... este percepută de mulți ca un miros... dulceag, dar nu de apreciat chiar în toate privințele.

Fiind primăvară, inima mea de om de la țară simțind asta, mi-am antrenat familia să mergem să culegem leurdă, o plantă lanceolată, comestibilă, destul de populară cel puțin în zonă, care crește în pădurile noastre imediat după primii ghiocci și din care noi făceam, pe timpuri și uneori când ne facem timp, și acum, salate simple dar foarte utile și gustoase. Din sat și până unde crește această plantă este o distanță considerabilă, dar drumul forestier destul de... neîngrijit m-a obligat să merg (conduc, că doar nu mai eram prostul din copilărie să merg pe jos), destul de încet, oferindu-mi posibilitatea să-mi mai arunc ochii și pe margini. Și ce am văzut...

Înainte anilor 90 din secolul trecut, la Tulcea exista o puternică flotă de pescuit oceanic care, pe lângă peștele adus și descărcat în portul special amenajat la strălucitoarea IPO (Întreprinderea de Pescuit Oceanic), apoi relativă și ajuns (prin anii 92) muribunda CRPO (Centrala Română de Pescuit Oceanic), apoi... nimic (fie-i țărâna ușoară), mai era, înainte acelor mulți ani și una dintre cele mai căutate întreprinderi din țară, pentru că:

1) era furnizorul principal pentru cele două fabrici de conserve din pește ale Tulcei și al aceleia din Sulina;

2) cel ce reușea să se angajeze acolo, de regulă era un om realizat;

3) oamenii de la IPO erau de mare încredere, verificați și în permanență urmăriți de cei de specialitate, dar și de cei dintre ei, puși... cu sau fără voia lor, sau mă rog, racolați.

Venirea în țară a unui vapor de la IPO era un eveniment ce dădea o tentă de sărbătoare și pe care îl savura tot orașul, fie că unii se bucurau, sau alții, așa cum se mai întâmplă în cazul marinarilor, se mai întristau. Viața e viață, ea își urmează cursul indiferent de om și de realizările lui, dar eu vreau să vă povestesc ceva care la urma-urmei este hilar, dar cu implicații rapide în viața oamenilor, a societății dar și cea care a

căpătat valențe noi în viața noastră de zi cu zi, extrem de rapid!

Dar, ca să ajungi să fii navigator la IPO Tulcea, trebuia să treci serioase teste de verificare, nu a cunoștințelor marinărești, că asta făcea parte (probabil că și acum mai persistă aceste obiceiuri, deși nu mai sunt nave!), din procesul de botez maritim, oceanic și alte apucături tradiționale ale oceaniștilor! La Serviciul Personal al întreprinderii era angajată o armată de specialiști în verificări ale dosarelor solicitanților care așteptau luni de zile, uneori ani, **avizul**, ce nu avea cum să vină dacă subiectul nu era orientat. Oamenii care lucrau acolo știau să scoată din asta mai mult decât cel verificat în două-trei curse, că ei doar nu beneficiau de diurnă în valută pentru deplasările în teritoriul patriei iar **avizul** care aștepta semnătura verficatorului, dar și al securistului de sector trebuia să îndeplinească niște cerințe... Ca să închizi ochii la ceva „pete” care, conform normelor trebuiau menționate în dosar, ca să mituiești securistul care te seconda și care de fapt știa tot atât de bine ce și cine este personajul, trebuiau făcute gesturi supreme și de mare anvergură, ca să închizi mai mulți ochi! Ei, asta era o afacere din care unii scoteau mulți bani și trăiau bine...

O altă afacere, ceva mai cinstită până la un punct, era aceea că, în acei ani, echipajul navelor de pescuit oceanic, de la comandant și până la marinar, erau considerați a fi niște oameni foarte norocoși deoarece, odată primit avizul de îmbarcare și ajunși pe puntea pescadorului, polarului (vase frigorifice ce colectau peștele și îl transportau în țară, sau unde era nevoie), petrolierului, în afară de salariul pe care îl încasa și îl gospodărea nevasta în țară, mai primea diurna zilnică de 1,9 dolari / marinar, până la 6 dolari / comandant, sigur, ea crescând între aceste două repere în raport cu funcția și/sau rolul avut, conform organigramei navei. Asta era un „mizilic”, cum se spune la noi în Dobrogea, sau mai pe înțelesul tuturor, un fel de gustare, pentru că toți cei îmbarcați, neoficial (dar destul de... pe față!), făceau bișniță, adică vindeau și cumpărau, afaceri din care câștigau și aduceau acasă. Ce vindeau? Anvelope, saci de dormit, pijamale (purtate pe post de costume în țările africane), maiouri, coniac și pește oceanic congelat. Din Las Palmas cumpărau blugi, țigări, cafea, whiskey și alte atenții pentru membrii familiei, dar în mare, produse care se vindeau ca pâinea caldă, după ce erau strecurate sub diferite forme și locuri ca să nu fie descoperite de vameși și grănicerii ce cunoșteau aceste metehne, dar bine tratați și atenționați de comandantul care organiza totul, că doar avea și el interesul lui și nu unul de rând, închideau ochii și de cele mai multe ori tranzacțiile se depănuau semioficial. Este adevărat, mulți veneau cum plecau, mai ales la primele curse, că în Las Palmas, orașul cumpărăturilor, dar și al plăcerilor libere, ajungeau prin cartierele rău famate cu

(continuare în pag. 25)

prostitute de mare rafinement care îi storceau până la ultimul cent, căpătat sub formă de diurnă, apoi îi trimitea de unde au venit. Tot atât de adevărat este că unii, când veneau, găseau locul ocupat acasă și de aici...necazuri mari că i se boțea și dosarul, nu mai pleca în cursă deoarece nu mai prezenta garanție având probleme familiale și... Păi cum, ei prin Nigeria la negrese, sau prin Las Palmas la albe și mulatre, iar ele... A, nu, e nedrept din punct de vedere fiziologic în aceste condiții se crea un dezechilibru și cum amatori se găseau, ele, marinăresele tinere și frumoase, cu bani, că așa sunt soțiile marinarilor, iar oțelarii de la Combinatul Metalurgic vânjoși și disponibili în două schimburi... că 8 ore munceau la elaborarea șarjelor și potențialul fizic trebuia refăcut, se întâmpla adesea ca cel venit din cursă cu daruri și bani să i se facă recepția, după care să fie înlăturat și direcționat înspre o viață cu un nou conținut ce trebuia luat de coarne la fel de serios pentru o viitoare combinație care ar fi putut da un plus dosarului de navigator rămas în rezervă.

V-am vorbit în rândurile de mai sus de flota de pescuit oceanic compusă din vreo 60 de nave, plus un cârd de vreo 15 baleniere ce pescuiau în Marea Neagră, o zestre serioasă ce oferea tulcenilor și nu numai, locuri de muncă bune și aducătoare de venituri pentru cei ce se sacrificau lipsind de lângă familiile lor 6-9 luni/an, atât cât era perioada până era trimis schimbul din țară. Navigatori la IPO Tulcea am avut mai multe rude, dar întâmplarea a făcut ca în perioada 88-91 să am îmbarcați pe petrolierul „NUCET” un frate și un cumnat (fratele soției), primul motorist iar celălalt nostrom (din italianul *nostromo* = șef de echipaj). Nucet-ul acosta de regulă în portul Midia-Năvodari, de unde încărca produsele petroliere necesare navelor de pescuit din zonă. Echipajul, organizat de nostromul care, după ce vaporul acosta în porturi prelua vremelnice postul de comandant, trecea pe acasă la schimb cu comandantul pentru câteva zile și astfel se rulau toți cei care trebuiau să reia cursa, pentru că mai era și o parte care erau debarcați și în locul lor erau aduși alții mai piloși. Debarcații, de regulă erau cei deochiați care pe parcursul desfășurării cursei călcau pe bec sau prin diferite surse se afla că sunt oamenii securității, turnătorii și la propunerea comandantului care găsea motive pentru schimbare pentru a scăpa de „sursă”, sau, de cele mai multe ori se cereau schimbați chiar ei, pentru ca se simțeau amenințați. Viața pe mare presupune și accidente...

Locuim la socrul meu, la casă, când Nucetul a acostat la Midia și chiar a doua zi a sosit la Tulcea fratele meu Mișu și mi-a adus un pachet, ceva mai voluminos, mi-a comunicat că este din partea lor (a lui și a cumnatului), că pe lângă ceva gumă de mestecat pentru copii, două pungi de cafea, câteva pachete de țigări Kent, o să mai găsesc ceva interesant. După ce Mișu a plecat, primul gest a fost acela de a desface pachetul și, lângă cele pomenite, am găsit patru „sticle” din plastic goale. Mi s-au părut tare interesante, le-am pipăit, le-am întors, am pus apă în ele, apoi l-am chemat pe socrul meu. La rândul lui, s-a

uitat la acele obiecte, „sticle” cum le-am botezat noi atunci, le-a răsucit și el la rândul lui, apoi a spus:

- Dacă nu putrezesc, sunt bune pentru îmbuteliat vin. Dar de unde sunt, ce-i cu ele, că nu am mai văzut așa ceva?

- Mi le-a adus Mișu, i-am răspuns. Ieri au venit din cursă și el și cu Mihai (amândoi erau Mihai, dar fratelui îi spuneam Mișu iar cumnatul era cunoscut la IPO sub numele de Paf). Mihai este la Midia în port, o să vină și el pe acasă, dar acum încarcă vaporul și nu poate.

Socrul meu s-a uitat lung la acele obiecte, a dat din cap ca și cum ar avea și n-ar avea încredere în recipienții văzuți pentru întâia oară, apoi a spus:

- Dacă mai au, să le aducă încoace. Vedem noi ce facem cu ele.

În discuțiile ce le-am avut cu cei doi, frate și cumnat, aceștia mi-au spus că în Insulele Canare, ca de altfel în întreaga Spanie, acei recipienți sunt folosiți pentru apă! Apa îmbuteliată astfel este vândută în magazine ca orice marfă... Cuuuuuuum? Să cumperi apă? Așa ceva nu se poate! Păi ce, o fabrică ei? Apa este un bun al tuturor, cine vrea să consume că doar... Nu puteam crede așa o prostie, am bănuț că amândoi au pus la cale o farsă, că marinarii doar se mai țin de așa ceva!?

- Nu! A fost răspunsul categoric al celor doi.

Noi, ne-am făcut cruce, am gândit fiecare cam ce l-a dus capul, dar povestea cu apa cumpărată în „sticle” de plastic era greu de acceptat ca fiind un adevăr la care vom ajunge și noi peste doar câțiva ani. Atunci părea o utopie, sau în cel mai rău caz, un moft capitalist și asta, cel puțin pe mine, m-a pus cumva pe gânduri. Citisem despre Insulele Canare ca având un relief predominant muntos, cu ape de munte ce se rostogolesc spre plajele de la Atlantic ca un evantai... Și atunci? Locurile acelea aveau, deci, apă din belșug, cum să cumperi apa la sticlă?

Socrul meu a experimentat cele patru „sticle”, a constatat că „vinul nu le mănâncă” și atunci mi-a spus hotărât:

- la legătura cu ei și spune-le să aducă sticle dintr-ăstea, cât mai multe, dacă se poate și mai mari!

Am luat legătura cu un RTG-ist (radio-telegrafist) de la IPO și, pe calea undelor, le-am comunicat celor doi de pe Nucet să aducă „sticle” cât mai multe că tataia, care avea o bucatăică de vie în grădină, le folosește la îmbuteliat vinul. Când au auzit marinarii că e vorba de o nouă afacere din care ei sigur vor câștiga, s-au pus pe treaba de cum au ajuns în Las Palmas și câteva zile au adunat de pe unde au putut și au cărat la vapor „sticle” din plastic de diferite mărimi ca să vedem noi, necunoscătorii cât de diversificată este dotarea spaniolilor în materie de „sticle” din plastic. Când au ajuns la Midia, mi-au dat telefon să mă prezint urgent la dana X ca să iau un autoturism tip furgonetă marca Renault 4 pe care Paf și-l achiziționase din Palmas de la „second hand” pe o sumă derizorie. Știind că ei

(continuare în pag. 26)

Adrian BOTEZ

15 ani de la începutul unei mari mărturii ortodoxe...!

Încă nu ajunseseră să posede permis de conducere fiind ocupați cu marinăritul, am zburat la Constanța, de acolo la Midia, am fost dus în port fără nici un fel de opreliști și m-am trezit în fața unui vapor imens, iar jos, pe dană, o mașină cum rar erau văzute pe la noi, ce-i drept, cel puțin interesantă. Cumnatul meu, mândru de achiziție, mi-a întins o cheie și mi-a spus:

- Ce stai? Urcă!

M-am urcat, am introdus cheia în contact și înainte să o răsucesc pentru a porni motorul, mi-am aruncat ochii în oglinda retrovizoare. Surpriză! Spatele mașinii era tixit cu „sticle” din plastic, de toate mărimile: 1,5 litri, 2 litri, 2,5 litri, 5 litri, ba erau câteva și de 10 litri... O bogăție! După ce am făcut un scurt inventar, le-am spus că sigur, tataia o să le umple la fiecare câteva exemplare, ca recompensă.

- Păi ce mă, numai câteva? Aici e o avere mi-ai zis Paf făcându-i cu ochiul lui Mișu, trebuie să ne dea, acolo, măcar câte 10 de căciulă!

- Bine mă, tataia așteaptă sticlele ăstea, le-a verificat și răspund modului de utilizare la care s-a gândit el așa că...știți că nu-i zgârcit...

- Și încă o chestie, a mai grăit Paf, în timp ce îndepărta firele de praf imagine de pe bordul mașinii care de fapt strălucea de curățenie, că doar asta făcea toată ziua. Din ăstea toate, ne duci și nouă acasă câte 10, duci și la țară 10-15, iar restul i le predai lui tataia cu proces verbal. Una să nu lipsească, noi avem inventarul complet și nu puteți face afaceri cu ele. M-am aliniat dispozițiilor stricte și cu Paf în dreapta, să nu am probleme cu grănicerii(că doar transportam marfă de contrabandă!), am ieșit din port și încărcat, am luat drumul Tulcei.

Au trecut numai câțiva ani, a venit repede revoluția și...iată că, și în România „sticlele” din plastic, pet-urile, cum am aflat mai târziu că le spune, au împânzit magazinele. Apa la pet-uri nu mai este o surpriză, a devenit o obișnuință care a căpătat parametrii de realitate chiar și la sate unde sunt izvoare și fântâni, dar...

Mergeam, cum v-am spus la început, încet la volanul mașinii mele, prin pădurea Teliței, la cules de leurdă și pe marginea șoselei forestiere mii de pet-uri goale aruncate peste tot, înțesând cu urât locuri care nu de mult erau magnifice prin frumusețea, naturalețea și curățenia lor. Pet-urile au cucerit un spațiu atât de vast, încât nu mai găsești metru pătrat de pădure care să nu conțină câteva pet-uri stâlcite, încovoiate, întregi, infestând tot ce este bun, curat și pur la noi. Chiar și apa râulețului Telița mai culege câte un recipient și îl poartă ca pe un mesaj urât înspre lacul Babadag în care se varsă...

Iaca, așa am reușit noi să penetrăm barierele civilizației!

...În martie 2012, se împlinesc 15 ani de la începutul unei Mari Mărturii a Ortodoxiei Românești: miraculoasa apariție a revistei „**Credința Ortodoxă**” (cu binecuvântare de la Episcopia Alexandriei și Teleormanului), condusă de martiricul cărturar **Ioan ENACHE**, a însemnat și, probabil, va însemna, în Istoria Neamului Românilor - apariția, pe Cerul Dumnezeului Celui viu, a uneia dintre cele mai jertfelnice și mai curajoase RĂSTIGNIRI ÎNTRU SLOVĂ / publicații, ale DUHULUI ORTODOX ROMÂNESC!

...Eu primesc și citesc zeci de publicații ale BOR. Fiecare dintre ele are câte ceva bun și luminător, între paginile ei - dar în fața niciuneia nu mă plec, cu mai adâncă și cutremurată smerenie, precum o fac când citesc versetele de foc și sânge hristic, ale „**Credinței Ortodoxe**”! De ce încerc acest sentiment unic? Pentru că revista „**Credința Ortodoxă**” respectă, SINGURA ȘI FĂRĂ DE CLINTIRE porunca Mântuitorului HRISTOS: „**NU VĂ TEMEȚI!**”

...Numai între paginile „**Credinței Ortodoxe**” sufletul și cugetul meu se hodinesc întru lumină și liniștire curată, pentru că știu că, atunci când voi citi cuvintele unui preasfințit călugăr, ieromonah, ori ale unui laic, asupra căruia Duhul Sfânt a pogorât Revelația Adevărului – nu mă voi sminti, cu Duhul, întru nimic! – ci mă voi lumina DEPLIN, întru pregustarea Celor Patru Răsărituri ale Raiului Hristic!

...Un alt miracol al Voinței Lui Dumnezeu: pe când mii de reviste au nevoie (adunat!) de sute de mii de pagini, nu pentru a limpezi Cerul, ci pentru a chema furtuni și bezne și tot mai încrunțate neînțelegeri... – ei bine, revista de 20/15 cm, „**Credința Ortodoxă**”, are nevoie doar de 16 pagini (format mic, spre minuscul!) pentru a lămuri și a ne spăla sufletele de orice întuneric al ne-înțelegerii! **Precum o apă de lumină trece peste sufletul cititorului, care, când o gătește de citit, O ARE, DEJA SCRISĂ, CU LITERE DE FOC, ÎN INIMĂ!!!**

Și, parcă, simte că, după ce s-a ospătat din aceste bucate ale Duhului Celui mai Ales, nu mai are trebuință de altă luminare...căci tot ce ar citi și auzi mai mult decât versetele revistei dlui Ioan ENACHE – spre tulburare și nepriință i-ar fi!

...Multă, multă sănătate cititorului și directorului ei mucenicesc, **Ioan ENACHE!** La fel, și tuturor celor care se strâng în jurul lui, spre a fi deja, ori a deveni curând – **ADEVĂRATE CĂLĂUZE, PENTRU DUHUL ROMÂNESC AL VEACULUI CELUI MAI CUMPLIT ȘI CONTRADICTORIU - VEACUL XXI!**

LA MULȚI ANI ȘI RODNICI, ÎNTRU TOATE CELE ALE DUHULUI! - și să vă ajute Bunul Dumnezeu, întru tot binele pe care-l aduceți

(continuare în pag. 33)

Petre RĂU

Înghetul

Viscolul şuierase ascuțit și urlase în rafale toată dimineața. Zăpada era puțină, așa că nici vorbă de troienit. Pe la prânz, însă, viscolul se mai potolise și căpătase alt glas. Fulgii nu mai îndrăzneau să cadă. Abia urcasem cu tractorul pe malul Botnei când, după o lizieră, prima din calea noastră, sergentul ordonă să oprim convoiul. Cred că mai aveam puțini kilometri până la aerodromul din Căușeni, căci în după amiaza limpede care a urmat după ce viscolul ne-a lăsat în pace am putut dibui într-acolo avioanele noastre. Le-am recunoscut mai mult după huruială, însă sergentul ne asigurase și el că sunt ale noastre. Pentru ele purtam încercătura de benzină pe care o duceam la aerodrom și, dacă am mai fi făcut un mic efort, poate că am fi ajuns la ai noștri în doar câteva ceasuri. Rușii se apropiau, câte puțin în fiecare zi, iar noi cu avioanele acelea ne puseseam toate speranțele că vom ajunge înapoi în țară, mai ales că le aduceam benzina de care aveau atâta nevoie.

Dacă vijelia de dimineață încetase de ceva vreme, gerul aspru care a urmat a reușit să transforme după amiaza într-un episod dezagreabil. Drumul fusese un adevărat calvar, plin de gropi și dâmburi de gheață. Merseserăm greu pe malul apei, pe drumuri în pantă, dar ne și abătuserăm pe haturi înguste care traversau viile localnicilor.

Abia oprisem dihania mea de tractor pe o ridicătură de lângă gardul de sârmă ce străjuia via. Aerul înghețat îmi dădea impresia că plămânii îmi joacă feste. Colac peste pupază, când cobor din cabină, calc greșit cu piciorul stâng, alunec și cad pe gheața dușmănoasă, lângă șanț. Sergentul râde de mine, la fel și alți camarazi din apropiere, nimeni nu mă ajută să mă ridic. Mă ridic singur, destul de sprinten, ca să nu dau prilej la prea multe glume pe seama mea. Însă numai eu știam că o pășisem de-adevăratelea cu piciorul meu. Deocamdată simțeam doar o mică durere în bocanc, la încheieturaabei, dar trebuia să mă aștept să se umfle peste câteva ceasuri și abia atunci să înceapă adevăratele chinuri.

Ziua era tăcută, doar în depărtare se părea că o escadrilă de avioane traversa bolta și revărsa foc lichid. După ce ne-am oprit, mulți dintre noi am alergat la marginea lizierei să ne ușurăm. Îmi plăcea pădurea aceea, semăna aproape leit cu pădurea lui Țurea de la mine de acasă. Mă afund numai un pic în ea, cu o oarecare sfială. Mă furișez cu emoție, fără să fac zgomot. Doar zăpada scârțâia sub tălpi. Sunt nevoit să pășesc peste un copac prăbușit. În acel moment descopăr un cadavru atârând jumătate peste el. Avea fața îngropată în zăpada înroșită de sânge și arăta ca un hoit. Nu rămân deloc afectat, de doi ani încoace călcasem peste sute ca el. Murise de ceva vreme, căci, cu toată răcoarea, bătea dinspre el un miros neplăcut pe măsură ce mă apropiam. Ajuns lângă el, îi pot vedea mai bine carnea de pe față

umflată și în descompunere. După uniformă și cască, părea neamț.

I-am alertat și pe ceilalți camarazi, care s-au apropiat îndată să-l vadă, apoi am anunțat și sergentul. El ne liniștește, spunându-ne că soldatul acela zăcea acolo de ceva vreme, era mort de cel puțin două-trei zile. Casca îi atârna ciudat într-o parte, acoperindu-i o jumătate de obraz. Împrăștiati prin pădure, alți camarazi de-ai mei au mai descoperit câteva cadavre prin apropiere. Toate erau de nemți. Prefer, însă, să le privesc de la distanță, nu vreau să mă mai apropiu. Se vedea treaba că pe acolo se dăduse o bătălie, în urmă cu numai câteva zile. Ce căutaseră nemții în retragere pe aici? L-am întrebat pe sergent, căci el le știa pe toate. Ne-a explicat că, cel mai probabil, nemțiiăștia erau fugari, că nu pe aici trebuiau să treacă. Era posibil să fi fost dezertori, împușcați chiar de-ai lor. Mai multe explicații nu ne-a dat sergentul nostru, dar ne sfătuiește să stăm grămadă, să nu ne împrăștiem și, în orice caz, să nu ne îndepărtăm prea tare de convoi.

Apoi chemă la el doi soldați și le ordonă ceva în șoaptă. Cred că vroia să-i trimită după ceva printr-un sat din apropiere, numai de el știut. Nouă, celorlalți, ne-a sugerat să luăm pauza de masă, să ne odihnim un pic și să tragem câte o țigară. Știam însă că, pe cei doi, îi trimisese după băutură, nu era prima dată când făcea treaba asta, iar basarabieniiăștia aveau destul vin prin bătătura lor.

Gerul parcă scăzuse în intensitate, sau poate ne aflam în dosul dealului și nu-l mai simțeam la fel. Băieții au luat cu ei două marmite și au plecat pe cărare la vale. Aerul se mai încălzise, deși cerul se întunecase un pic. Iar noi, chiar așa am și făcut, cum ne sugerase sergentul: ne-am oprit pe unde am putut, am aruncat pe jos foile de cort, ne-am desfăcut conservele și ne-am apucat să mâncăm în voie. Încă nu ajunseserăm la pufăit țigări când, dintr-odată, câțiva nori s-au oprit deasupra noastră și o ploaie uriașă a pășit, mai întâi peste deal și, iat-o, a și ajuns la marginea viei, peste noi, la picioarele noastre, umflând șanțul și gâlgâind pe urmele proaspete lăsate de motorizatele oprite pe hat.

În plină iarnă lumea crede că nu va mai cădea strop de ploaie. Dar a fost suficient ca dinspre miazănoapte să se iște un vânt tăios, vânt nordic, îndesat și arțăgos, că și începu să plouă. O ploaie lungă, burzuluiță.

Pământul, până mai adineauri îmbâcsit de zăpada topită și înghețată, nu mai poate sorbi apa din abundență. Peste tot apar mocirle lichide, băltoace clipocind. Ploaia răpăie de pretutindeni, în pale strânse. Pereții orizontului ajung de un galben-murdar, în ciuda perdelelor de ploaie cristalină. Zborul lugubru și greoi al norilor întunecați, care se amestecă și se învălmășesc reînnoiți fără încetare de alții care tot vin dinspre nord, alcătuiesc în văzduh farmece răufăcătoare, sinistre amulete de plumb negru. Mocirlele se revarsă precum o lavă și pustiesc totul la vale. Oare vom supraviețui acestui potop?

Așa îmi imaginam eu potopul. Ploaie în miez de iarnă, puhoai de nestăvilil pe drumuri, peste văi și

(continuare în pag. 28)

hăuri întinse. Orice vietate, cât de mărunță, ar fi la cheremul ploii acesteia ca o dihanie păroasă. Ne îngrămădisem în mașini și în tractoare, prin dosul roților sau a obloanelor, pe oriunde am putut improviza un adăpost, să așteptăm să se liniștească ploaia cea de neîndurat, care-și azvârlea nemiloasă peste noi suliițele de apă.

Copacii pe care îi mai puteam distinge în obscuritatea sinistrului își întindeau ramurile sub răpăiala ploii, fiecare fir al rădăcinii încercând să soarbă mustul cristalin ce-și făcea loc să pătrundă în pământ. Un fulger uriaș, auriu, schiță pe boltă năluciri, pomi cu ramuri goale, tremurătoare și smintite. Se aude glasul năprasnic al furtunii și văzduhul se umple cu mirosul înțepător al trăsnetului.

În loc să scadă, ploaia se întetește. Scurta zăpadă așternută în zilele dinainte se topește sub apa cristalină. Pământul apare ca pântecul gogonat al unui nor, umflat de lacrimi, de horcăieli și sudori. Dinții ploii îl ară, îi spală gheața, așternutul. Fiecare bulgăre de zăpadă este înghițit de apă. Artileria grea a cerului bubuie continuu.

Abia după vreo jumătate de oră fâșiile cerului devin brusc de un albastru intens. Natura, bine spălată și lucitoare, se preface că dă drumul la răsuflarea slobodă a ceea ce este viu și palpită în jur. Urmează apoi o pală de vânt. Electricitatea lipsită de vlagă a văzduhului mai azvârle o ultimă scăpărare. Grindina stropilor care cad din copaci la fiece adiere de vânt, în pajiștea de perle de apă cu licăriri orbitoare, se întrerupe și ea.

Din valea râului, dinspre sat își fac apariția, extenuați, cei doi soldați. Marmitele le erau pline, abia le puteau căra, erau murați de ploaie. Sergentul le ordonă să-și schimbe hainele de corp. Chiar el le azvârli din cabină două cămăși kaki, izmene lungi, dar și două perechi de bocanci negri, uscați și proaspăt cremuiți, ce păreau îmbietori. Pentru bocancii ăia cred că mi-ar fi plăcut și mie să bat drumul până în sat și înapoi.

Spre sfârșitul amiezii sergentul dădu ordin să ne pregătim de plecare. Afară gerul începuse din nou să dea târcoale. Apa ploii înghețase și pe jos se făcuse un ghețuș de nedescris. Dăm să pornim motoarele. Dar belea: după ce patinez cu rablagitura mea de tractor în stânga și-n dreapta, motorul sughită de câteva ori, se gripează și se oprește subit. Mă chinui să-l repornesc, împreună cu Gheorghe, mecanicul meu însoțitor, dar nici că vrea s-o mai ia.

Toți ceilalți sunt adunați în flanc sub cerul liber, pe marginea șanțului, aliniați la ordin și plescăind prin stratul de zăpadă amestecat cu noroi și gheață. Nu înțeleg de ce ne cheamă și pe noi să ne aliniem în flanc. Era tare frig afară și nu reușiserăm încă să pornim blestemăția aceea de tractor.

Sergentul, slăbănog, cu un ten gălbejit, cu ochi mici și mijiți, ne privea din față, agitat, în vreme ce noi tropăiam prin mazăgă și gheață ca să ne aliniem. În sfârșit, ne vede pe toți adunați și aliniați ca pe niște soldăței cuminți. Abia acum ne comunică din nou ordinul, transmițându-ne că trebuie să plecăm de îndată la drum.

- Răule, tu rămâi aici, împreună cu soldatul

Gheorghe, îmi ordonă, apropiindu-se de mine și bătându-mă ușor pe spate, cu aerul lui de vădită superioritate. Aveți grijă să urniți din loc prăpădenia aia a ta. Trebuie să faceți ceva, că nu putem lăsa aici atâta benzină. Noi plecăm spre bază, dar mă aștept să ne ajungeți din urmă. Aveți grijă să vă grăbiți, să nu vă apuce noaptea pe aici!

Hotărârea sergentului m-a scos din sărite. Credeam că va hotărî să fim și noi așteptați de ceilalți până ce vom reuși să urnim tractorul din loc, nicidecum să fim pur și simplu abandonați acolo, în câmp. Duhnea a băutură când mi-a dat comanda aceea pentru care aveam să-l urăsc toată viața. Era un pirpiriu, nici eu nu eram mai înalt ca el, dar aș fi putut să-l bat măr dacă mi-aș fi pus mîntea. Însă, cum să faci așa ceva în armată!

Mai înciudat decât mine de decizia sergentului a fost Gheorghe, deși el era singurul mecanic al convoiului și probabil singurul în măsură care ar fi putut face ceva hârbului ăluia de motor ca să ne scoată de acolo. Gheorghe îl urăște de mult pe sergent. El poartă casca pe o parte, șmecherește, iar sergentului nu-i place, mereu îl corectează și, când îl vede, țipă la el să și-o îndrepte. Nici eu nu-i dădeam dreptate sergentului, mie îmi plăcea cum îi stătea cu casca pe-o ureche, arăta bine așa. Și știam sigur că și el se simte bine, căci era conștient de asta. În afară de sergent, care era de prin Caracal, Gheorghe era singurul băiat de București, nu ca noi ceilalți, niște fii de țărani, majoritatea plecați voluntari de acasă. Cu bocanci și cască de campanie, în salopeta lui verde-cafenie mecanicul meu însoțitor Gheorghe reușea mereu să arate bine. E mult mai în etate ca mine, în primăvară atinge douăzeci și cinci de ani. Dar ne împăcăm bine împreună, am făcut mereu o echipă bună. Este mai înalt cu un cap decât mine, plin de mușchi, zvelt, brunet și arătos. Eu sunt scund și am o față ca luna plină, cu păr castaniu, ușor ondulat. El mănâncă precum spartul, fără să se lipească ceva pe trupul lui athletic. Nici eu nu mănânc puțin, dar dacă aș băga în mine ca el, cred că aș exploda. Așa suplu și înalt, el arată mereu excelent, indiferent cu ce fel de haine s-ar îmbrăca, pe când pe mine aproape toate stau ca pe un handicapat înfololit excesiv.

Cu toată statura sa impunătoare, Gheorghe e un fricos. Când aude focuri de armă prin apropiere nu știe pe unde să se ascundă. Dar despre boala asta a lui nu știe multă lume, mi-a spus-o doar mie. Cu vreo câteva luni în urmă, când băteam noaptea în retragere prin apropiere de Odesa, trecând peste un câmp plin de cadavre, a fost cumplit pentru el. S-a ținut de măneca mea tot drumul și mă ruga să nu-l părăsesc. Îi era frică de moarte și înainta numai târâș, căci treceau o mulțime de trasoare pe deasupra noastră. Gemea și cerea îndurare într-un fel în care te făcea să te cutremuri. Iar când călca pe câte un mort țipa cât îl ținea gura, că trebuia mereu să i-o astup. Când și când îl întrebam dacă e rănit, pentru că așa-mi dădea impresia. Iar el îmi spunea că da, eu îl cercetam să-i depistez rănilor, dar nu găseam nimic și-mi dădeam seama că teama aceea a lui îl ținea în delir. Avea acasă familie, cu trei copii,

(continuare în pag. 29)

și mereu îmi amintea de asta. Mi-era tare milă de el. Cel puțin eu nu prea aveam ce pierde, oricum nu așa ca el.

După ce auzise ordinul sergentului și după ce se întoarse cu spatele la el și trase câteva înjurături, Gheorghe se puse imediat pe treabă. Se apucă din nou să încerce să pornească tractorul. M-am tras aproape de el să-i potolesc nervii.

Sergentul ne părăsește, lăsându-ne să ne vedem mai departe de treabă și împărțind câteva ordine la ceilalți care se pregătesc de plecare. Nu știu de ce-l apucase dintr-odată mărînimia, căci la plecare vine la noi și ne lasă o marmită în care mai era ceva vin rămas nebăut. M-a surprins gestul său.

- Nicule, cât vă chinuiți cu treaba asta, mai trageți și voi câte-o dușcă să vă mai încălziți, spuse el prietenește, adresându-mi-se numai mie. Când sunteți gata de plecare, țineți seamă că aerodromul e în direcția asta. Mergeți tot pe hatul ăsta până la capăt, țineți drumul drept pe lângă pădure, apoi o luați pe marginea podgoriei drept înainte, și veți vedea baza. Nu-s mai mult de șapte-opt kilometri până acolo!

Îmi zise Nicu acum. Așa mă alinta el când se afla numai cu mine, față în față. Nu-mi zice nici "soldat Neculai" și nici pe nume. Dar e mai bine așa, căci, când îmi zice pe nume, are grijă aproape de fiecare dată să-mi arunce o mică răutate, iar eu mă enervez.

Îl aud pe Gheorghe în spatele meu înjurându-l de mama focului pe sergent, dar asta se întâmpla după ce coloana o luase din loc. Până la urmă avea nevoie de mine, așa că sar să-l ajut. Voia un stâlp gros, să mișcăm cu el o roată. Am plecat în căutare prin vie. Dar n-am găsit ceva potrivit, așa că am luat-o spre pădure. Pe drum îmi aduc aminte de glezna mea, dar constat că încă nu-mi făcea probleme. Probabil îmi amortise, căci nu simțeam deloc vreo durere. La marginea pădurii ochesc un par pe care-l rup dintr-un copac doborât la pământ. L-am cioplit cu baioneta și l-am luat cu mine. Gheorghe nu avansase cu nimic, mă aștepta doar. Era tot nervos. Se temea să nu ne apuce noaptea. Cu stînghia aceea am ridicat sus o roată din față care era coborâtă într-o groapă mult sub nivelul tractorului. Gheorghe îmi explică de ce era nevoie s-o aducem la nivel: pentru că, fiind aplecat într-o parte, motorul nu putea alimenta prin conducte lichidul de degresare din bazinul de ulei. Asta era, însă, așa cum mă și prevenise, doar o bănuială de-a sa.

Truda nu ni s-a dovedit de folos. Încă minute în șir după aceea am tot încercat să pornim pacostea de motor. Dar tot efortul nostru a fost zadarnic. Eu nu mă pricepeam deloc la motoare, dar Gheorghe se temea de ce era mai rău: dacă motorul era cald, ar fi trebuit desfăcut tot, dat jos, curățat și montat la loc. Ori, pe frigul și în condițiile astea nici nu se putea concepe așa ceva. Singura soluție rămânea să fim tractați. Dar de cine?

Nu mai era mult până să pice amurgul. Deja primele semne le puteai vedea cum se strecoară și coboară pe după copacii din pădure, învăluind valea într-o perdea cenușie. Ne gândim că unul din noi ar trebui să plece să cheme ajutoare. Să meargă spre bază și să vină de acolo cu ceva să ne remorcheze. Celălalt ar fi trebuit să rămână pe loc și să păzească, pentru că benzina de avioane era tentantă, era la mare căutare,

atât de localnici, cât mai ales pentru că era vremea mării retrageri și mulți fugeau în țară cu avioanele.

Știind cât e de fricos confratele meu și intuind că peste niciun ceas afară urmează să se însereze, îl las pe el să aleagă, iar el preferă să mergă spre aerodrom, sau poate - se gândea - că va întâlni vreun sat în cale și va găsi vreun tractor Kirov pe șenile să-l aducă să ne tracteze.

Așadar, rămân singur. Am apreciat că Gheorghe nu va întârzia mai mult de două-trei ceasuri. Îmi lăsase bricheta lui să aprind un foc, să mă mai încălzesc, dacă simțeam nevoia, îmi lăsase toate gândurile bune... Când a plecat, cerul mai era încă vântat, puțin trandafiriu pe margini. Din urma lui începea să se întunece. Pe cer, nici urmă de lună. Doar câteva stele ici-colo. Frigul, însă, punea, încet-încet, stăpânire peste tot.

Nu mă clintesc din loc. Mă plimb de colo-colo, nu mai departe de zece metri de obiectiv. Trebuie să păzesc echipamentul și utilajul pe care le aveam în răspundere. Îmi strâng pușca tare la piept. Patrulez și cu ea în spate, dar cel mai mult prefer să o țin la piept, la îndemână, să fiu gata în orice moment să o armez. Mai intru și în cabină, dar înăuntru, deși e mai dos, nu pot sta mult fără să simt nevoia să ies și să mă mișc, altfel mi-ar îngheța picioarele. În plus, închis în cabină, aveam senzația că pândește cineva dinspre vie, ori dinspre pădure, cu arma flămândă după orice neatenție de-a mea, gata să mă atace, să măucidă, să-mi fure benzina...

Afară, chiar dacă întunericul tronează, spre răsărit se mai întrezărește câte o geană de lumină. Stele par mai multe acum, dar sunt prea departe, sus pe cer. Dinspre nord se disting limpede o mulțime de puncte mici, strălucitoare, pe un fundal negru, probabil vreo constelație despre care nu știam mare lucru, dar mă fascina, deși nu-mi aducea nicio altă satisfacție prin lumina slabă pe care o propaga. Stelele cele mai mari păreau înghețate.

Mă gândesc să aprind focul, în dosul tractorului, după ce mai întâi adun o mulțime de curpeni uscați din vie, câteva crengi de pe hat și niște pari pe care îi smulg din butuci. Toate însă sunt înghețate, iar palele de foc, atât cât rămân aprinse, nu fac decât să le dezghețe și să se îmbibe și mai tare în umezeală. Nu reușesc deloc să aprind focul, deși m-am chinuit mai bine de o jumătate de oră, până ce bricheta începu să dea rateuri.

Din cauza frigului aspru, respir greu. Încerc să trag aerul numai pe nas, căci altfel îmi simt gâtul că prinde o pojghiță de gheață. Cu genunchii pe pământ, sprijinit în mâini, am suflat multă vreme în tăciunii gata-gata să se aprindă. Degeaba, însă. Mi-am aprins țigară de la țigară, am urmărit plin de speranță trâmbele de fum care șerpuiau, se încolăceau, apoi se înălțau în văzduh și, în sfârșit, se destrămau. Tot degeaba. Focul meu nu se

(continuare în pag. 30)

aprindea, decât în momente scurte, iar când se stingea, ajungeam la disperare. Asta mă facea să tușesc și să scuip. Coșul pieptului îmi răsuna ca un fier ruginit.

Când și când îmi ciuleam urechile la fiecare zgomot. Era vremea ca ajutoarele să se arate și devenisem nerăbdător, dar și nervos. Încetul cu încetul, întunecul acoperise totul în jur. Dacă închideam strâns ochii și apoi îi deschideam, un timp nu mai distingeam nici măcar conturul tractorului de lângă mine. Glezna mea răsucită începuse să mă doară din ce în ce mai rău: simțeam deja că umflătura nu mai încape în bocanc. Prin buzunarul mantalei am mai găsit câte un cub de zahăr pe care-l ronțăiam și îl sugeam, încredințat că mă va încălzi. Uitasem însă de vinul din marmită, dar când m-am dus să-l sorb ca pe o substanță tămăduitoare, l-am găsit înghețat. Nici apă nu mai aveam, din același motiv. De sete, rupeam de pe marginile remorcii, sau desprindeam de pe geamul înghețat al cabinei câte un țurțur de gheață și îl lingeam, simțindu-mă, în mod straniu, mai liniștit.

În depărtări mi se părea că văd câteva focuri care înălțau flăcări la cer și că aud bubuituri slabe de artilerie. Pădurea din vale părea mai luminată decât via în mijlocul căreia mă aflam. Dar nu era deloc un avantaj, pentru că, în câteva rânduri, umbre ciudate dintr-acolo mi-au dat senzația că cineva se mișcă printre copaci. Cum noaptea învăluia bine pădurea, vedeam copacii cum se preschimbă în umbre negre, rigide, conturate pe un fundal roșiatic. Doar ramurile se vedeau mai limpede. Mă străbate pe loc un fior scurt sau poate un tremur. Pădurea devenise un iad întunecat, plin cu schelete de oameni și forme pe jumătate întrezărite. Mișcarea se petrecuse nu departe de locul în care văzusem în după amiaza aceea cadavrele nemților. Strâng arma la piept. O simt rece și lunecoasă în palmă, miroase a vaselină. Este încărcată, dar la nevoie mai aveam două încărcătoare la centură. Eram pregătit. Eram un soldat înarmat. De mult nu mai purtasem arma asupra mea așa de pregătit să trag. În cele din urmă, văd un cap înalt că răsare din noapte. Pe jumătate ghemuit, se furișează în loc deschis. Nu se întâmplă nimic. Aștept. Abia când se mai apropie îi disting conturul: era o căprioară. Nu întreprind nimic. Aprind bricheta, dar pentru asta sunt nevoit să-mi scot mânușile înghețate. Mi-am văzut atunci pielea albă a mâinilor, fără pic de sânge. Mi-am frecat mâinile cât am putut, să văd dacă își schimbă culoarea. Nimic însă nu părea să se îmbunătățească.

Aș fi putut oricând să împușc căprioara aceea, chiar mă gândisem că ar fi fost o surpriză plăcută pentru tovarășii mei când le-aș fi arătat-o, însă m-am temut să nu atrag atenția, să nu-mi trădez prezența acolo. Am hotărât s-o las în pace, iar ea a dispărut repede în noapte, strecurându-se înapoi în pădure.

Îmi studiez în continuare pielea de pe mâini la lumina intermitentă a brichetei. Căpătase o culoare roșie-vineție, se umflase pe alocuri, provocându-mi usturimi locale atunci când apăsam, precum și niște furnicături, amorțeli izolate, fără să simt vreo durere anume palpabilă. Pentru prima dată însă îmi trece prin minte pericolul degerării. Îmi apăruseră, pe fond deschis, câteva vezicule pline cu un lichid gălbui-roșiatic. Am bănuțat că umflăturile se vor accentua, întrucât nu credeam că mai aveam sensibilitate la căldură, la durere și la atingere.

M-a cuprins spaima. Mi s-a strecurat mai întâi pe șira spinării, rece, încolăcită, ca șopârlele micuțe și verzi care se strecoară printre iarba înaltă fără să se facă simțite. O spaimă care pătrundea acum până în măduva oaselor, așa încât inima începuse să-mi palpitate năprasnic. Îi simțeam zvâcnirea până în creștetul capului. Odată cu ea aud și scrâșnetul zăpezii de sub bocanci. Parcă sună a groază. Singurele îngrijorări pe care le am sunt mâinile, picioarele și frigul. Bocancii îi simt ca și cum ar fi umezi, cu multă apă infiltrată în ei. Durerea din glezna scrântită, care mă sâcâise multă vreme, acum parcă încetase. Nu o mai simțeam deloc. Dar nici cu celălalt picior nu stăteam grozav. Parcă nu era nicio diferență între ele. Mâine probabil urma să mă umplu de bășici. Urâsc bășicile de moarte.

Vântul suflă mai puternic, vuind printre lăstarii din vie, pătrunzând tăios prin mantaua mea prăpădită. Gerul mușcător pare ciudat de nelalocul său. Culoarele frigului sunt albastrul și albul, știu asta, dar ce să vezi pe întuneric? Acum totul este pe dos, căci afară e o lumină roșie-neagră și senzația pe care mi-o provoacă e la fel de violentă. Cred că deliram. Spaima mea se izbise cu putere de noaptea neagră care umplea văzduhul.

Afară nu mai puteam sta. Gerul îmi pătrunsese până la oase. Intru în cabină, cu gând să aștept dinăuntru semnalele care trebuiau să vestească sosirea ajutoarelor. Prin geamul cabinei, crăpat de multă vreme și cărpit cu o bucată de plasă de sticlă, pot să văd gerul afară, nu numai să-l simt.

Trăiesc intens sentimentul că sângele îmi îngheață încetul cu încetul, vasele mi se îngustează, dându-mi impresia unei răcori pe sub piele. Știam că ar trebui să mă mișc, dar senzația de somnolență era mai tentantă. Am mai ieșit afară din cabină doar de două ori ca să fac ceva plimbare, să mă dezmoțesc, dar nu puteam rezista mai mult de câteva minute, că înghețam pe loc. În noaptea care se apropia de miez, gerul era năprasnic. Picioarele îmi erau ca niște butuci fără viață, iar mâinile, ca niște sloiuri de gheață. Gerul mă îmbrățișase din toate părțile.

Am strâns lângă mine, să mă acopăr, toate hainele și cărpele pe care le știam. Dar nu mi-au fost de ajuns. Am tras pătura de pe scaun și m-am învelit cu ea. Dar așezatul direct pe scaunul acela de burete era ca și cum aș fi stat cu fundul pe un butoi de gheață. Am tras turul mantalei sub mine, am pus pușca alături și m-am întins pe aripa roții.

Nu știu cât timp am stat așa, pentru că am ațipit dintr-odată. Coborâsem într-un somn adânc, dulce și plin de căldură, că nu-mi mai venea să mă mai scol.

La un moment dat apare, brusc, o umbră amenințătoare în noapte. Se apleacă peste corpul meu, mă atinge și îmi clatină obrăjii. Îmi dau seama că e o ființă omenească. Mă întreb dacă se va prinde că sunt în viață, pentru că eu nu mă puteam mișca și nici nu puteam deschide gura.

(continuare în pag. 31)

Lumina albă a unei lanterne electrice țâșni pe lângă mine, se plimbă prin cabină, apoi se opri pe chipul meu. În clipa aceea, un fluierat sfâșie tăcerea, apoi alte câteva, prin apropiere, mai zorite. Auzeam glasuri omenești, dar nu înțelegeam ce spun. Ceva se plimba încet pe carnea mea, ca un deget ascuțit și înfiorător, rece ca botul unui cățel.

Cineva mă înhață, mă trage afară din cabină, parcă mă smulge și mă împinge până ce mă prăbușesc într-o pătură moale și groasă. Văd o armă în mâna cuiva, un bărbat care cerceta alert cu ochii, pregătit în orice moment să tragă. Erau mai mulți. Dar mai erau cu ei și două femei. Le aud glasul, vorbesc rusește. Dar eu nu pot să scot nicio vorbă, căci gura îmi era încheștată. Aveam senzația că plâng și-mi era o rușine groaznică. Cred că deliram.

Eram afară. Noaptea era neagră ca păcura. Trâmbele de lumină ale lanternelor care se încrucișau, măturau câmpul. Am văzut cerul deasupra mea și o sumedenie de nori grăbiți, care îl cotropiseră. Apoi n-am mai văzut nimic.

*

Eram culcat într-o odaie, pe niște zdrențe care acopereau o rogojină de paie împletite. Culcușul era ca o pată luminoasă pe podeaua de pământ bătătorit. Nicio mișcare în jurul meu. Nu-mi puteam urni deloc capul, nici în stânga, nici în dreapta. Stau pe spate, cu picioarele ascunse sub o pătură și privesc în tavan. Privesc două găurele care străbat tabla, exact deasupra capului meu. Două găurele, noaptea, ca două stele.

Aveam o respirație grea, precum cea a unui hamal încovoiat sub povară, ca a unui catâr încărcat cu saci grei, de nisip, sau ca a unei fiare vlăguite după ce a fost izgonită din bârlog și hăituită. Gura îmi era amară, fruntea îmi era umedă și ardea. Mâinile îmi atârnavă pe lângă corp, pe deasupra păturii, dar nici pe ele nu le puteam clinti. O sudoare rece îmi acoperea trupul. În stânga văd un perete de lut. Când deschid în mod repetat ochii simt dintr-odată întunericul din jurul meu, dar am și impresia nelămurită a unui fel de zdrențe de lumină. Durerea își plimba prin mine, ici și colo, înțepăturile. Cu pumnii strânși, amețit, nemișcat, crispat, simțeam o poftă nebună să mă dau cu capul de peretele acela de lângă mine, până mi-l voi zdrobi, până când toate înțepăturile acelea care mă schingiuiu vor amuți, se vor potoli, până când se va stinge suferința și, o dată cu ea, viața din mine.

Să mor, să mă dau de îndată cu capul de pereți, asta îmi doream. N-am făcut însă nimic. Nici n-aș fi putut. Am auzit câteva șușoteli aproape. Dar am căzut din nou într-un somn greu, frământat de coșmaruri. Același coșmar pe care îl port cu mine de fiecare dată când adorm plin de sfârșeală: o șopârlă cenușie care mă mușcă de față. Cred că respiram zgomotos.

Când mi-am venit în simțiri, îmi trecuse amețeala. Cred că aveam ochii mai limpezi, dar fălcile le simțeam încheștate, deși parcă vorbeam singur, râdeam, umblam. Deliram. Alături de mine era o femeie care mă atingea cu o cârpă pe frunte, cu gesturi galeșe, cu ochi inexpresivi. Cred că era o femeie scundă, subțirică și gingașă. Privirea ei, nedefinită, avea ceva aerian. Buzele ei întredeschise arătau o ființă rătăcită într-o

lume de cârpe, de griji, de îndoieli, de speranțe.

Doi copilași se jucau într-un pătuț alăturat. Un câine pipiriu, cu picioarele lungi, străveziu de slăbănog ce era, aștepta în pragul ușii, lingându-se pe bot și privindu-mă cu insistență. Mai erau pe aproape o masă de lemn tras la rindea, trei scaune vechi din paie împletite și, pe pereți, niște ulcioare de pământ roșu, așezate pe o scândurică. Într-un ungher, o icoană de lemn înfățișându-l pe sfântul Gheorghe călare, zdrobind o pocitanie de diavol încornorat, un crucifix în fața unei candelă aprinse, niște farfurioare pe plita sobii pe care se coceau câteva boabe de porumb și trei frunze uscate. Recunoscând pe loc sfântul din icoană, mi-am adus aminte de tovarășul meu Gheorghe. Oare ce se întâmplase cu el? O fi ajuns măcar la bază?

La lumina lămpii cu petrol care ardea într-un colț al odăii, am văzut-o mai bine pe femeia care mă îngrijea. Continua să-mi ștergă sudoarea și, din când în când, îmi freca ușor mâinile și picioarele. Trecea repede de la unele la altele, cu gesturi mașinale, cu ochii speriați, larg deschiși, spre niște zări nesigure. Numai mâinile ei se înverșunau.

Era cald în încăpere. Soba de după ușa de la intrare aproape că duduia de căldură. Para focului bătea până la mine în culcuș. Alături puteam distinge o încăpere pătrată, în care pătrundea, din odaia noastră, o lumină vagă strecurată prin crăpătura ușii.

Nu-mi simțeam deloc picioarele. Când femeia mi-a ridicat capul de pe pernă să mi-o așeze mai sus, am putut vedea că labele picioarelor mele erau cufundate acum într-o balie cu apă, probabil cu apă caldă. Pielea îmi apărea distrusă, devenise de culoare negricioasă, era zbârcită, insensibilă la căldură sau la atingere. Cârpă cu care-mi ștergea sudoarea mirosea a spirt, sau poate a apă de colonie. Dar mai avea una alături cu care îmi ștergea picioarele după ce mi le scotea din apă și le ungea apoi cu un fel de untură care îmi dădea o senzație de mâncărime pe sub piele.

Ațipesc instantaneu. Conștiința îmi revine însă, cu o durere de spate și un urlet. Tresar în capul oaselor, amețit, buimăcit. Cineva zbiară alături. E un țânc, care plânge nu știu din ce cauză. Vine o altă femeie, îl ia în brațe și pleacă cu el în cealaltă cameră.

Mă întind, cu ochii închiși, sub pătură. Apoi mă scol și privesc în jur, cu mintea golită, cu mușchii încercând să protesteze. Toți dorm. Eu îmi imaginez că privesc stelele. Și avioanele. Orizontul îmi este luminat, sclipind cu flăcări portocalii și fulgere albe, orbitoare, care înfloresc și pier pe fundalul cerului senin. Undeva se dă o bătălie. Îi ascult zgomotele. Sunt vagi, îndepărtate. Le pot auzi.

Un singur gând mă înfioară: voi mai ajunge vreodată acasă?

CONCURSUL LITERAR INTERNAȚIONAL "NUX"

Miracolul de Cultură

**Organizat de: MJM editor Ltd. & Salonul Internațional de Carte
de la Autodromo di Monza 09/10/11 noiembrie 2012**

Tema de Concur: "*Omul care visează schimbă lumea*"

Concursul Literar Internațional „NUX” este deschis tuturor instituțiilor de învățământ publice și private, închisorilor, facultăților și asociațiilor, scriitorilor și autodidacților italieni și străini. Premiile sunt destinate celor care lucrează în cercetare pentru pace. Lucrările trimise trebuie să fie de calitate, capabile de emoții profunde, de sentimente publice deosebite.

Nu suntem interesați de locurile de muncă ale participanților, ci doar de domeniul inovației literare. Nu există criterii speciale pentru lucrările trimise. Juriul va evalua spiritul în care a fost scrisă lucrarea și conținutul acesteia. Lucrarea câștigătoare trebuie să aibă profunzime, senzație, sentiment de cultură, satisfacție morală, distracție, nebunie, dar, mai presus de toate, smerenie. Căutăm aceste calități extraordinare, nu faimă și publicitate. Lucrarea trebuie să capteze atenția.

Pot fi lucrări de următoarele profile: poezii originale și nepublicate, povestiri, povești, piesă de teatru. Nu acceptăm scenarii și poezii scurte. Nu acceptăm scrieri în dialecte și nici pe cele cu erori gramaticale. Nu acceptăm lucrări de la autori celebri. Nu acceptăm lucrări publicate, ci doar cele revizuite. Nu acceptăm lucrări care sunt în afara topicelor și care pot ofensa morala publică. Elevii din clasele gimnaziale, școlile medii și cele mai mari, care doresc să participe, pot trimite ca lucrări: o colecție de poezii, o poveste scrisă la mai multe mâini, o mică poveste cu privire la temă și o reflecție asupra omului care ar putea schimba istoria omenirii.

Premii:

Premiul I - în bani, €800, medalie, articol pe site-ul companiei SIL și publicare

Premiul II - în bani, €500, medalie și articol pe site-ul companiei SIL

Premiul I - școala primară - €200, clasa câștigătoare și diplomă pentru școală

Premiul I - școală II - €200, clasa câștigătoare și diplomă pentru școală

Premiul I - școală III - €200, clasa câștigătoare și diplomă pentru școală

Premiul I - publicații științifice - €500, medalie și doi ani contract de publicare

Premiul autor Externe - €400, medalie și articol pe site-ul companiei SIL

Premiul de excelență va fi decis de către juriu.

Termen de livrare: 30 iulie 2012

Ceremonie de premiere: 09.11.2012 la Autodromo di Monza, la Inaugurarea Târgului Internațional de Carte. Un grup de scriitori și jurnaliști vor alege cele mai bune lucrări.

Lucrarea trebuie scrisă în format Word, Times New Roman 12, fără limită de dosar, și numai dacă sunt relevante pentru tema concursului în cazul în care dosarul nu depășește 6MB.

Adresa: direzione.organizzativa@saloneinternazionalelibro.it. Nu acceptăm manuscrise trimise prin poșta obișnuită, acceptăm manuscrisele numai prin e-mail. Se acceptă doar o singură lucrare nepublicată. Pentru școlile gradul I, II și III ne gândim la lucrări pentru fiecare clasă și nu pe individ. Vom accepta, de asemenea, o colecție de povestiri scurte sau poezii cu semnarea elevilor înainte de consimțământul părinților trebuie să fie primite în anexa de autorizare a procesului de date. Permisunile la prelucrarea datelor este obligatorie pentru toți participanții la concurs.

Scriitorii individuali vor atașa biografia. Participarea este gratuită. Finaliștii vor fi aleși pe fiecare secțiune, înainte de 30 septembrie, iar numele lor vor fi vizibile pe site-ul web al Târgul Internațional de Carte 2012. Toți participanții la Concursul Literar Internațional sunt obligați să furnizeze detaliile de contact pentru cazul în care trebuie să fie contactați pentru premiul final. Toți participanții selectați pentru premiere vor trebui să participe la decernarea premiilor, altfel vor fi penalizați prin cedarea premiului următorului clasat. Dacă numele dvs. nu apare pe listă va însemna că nu ați fost ales. Lucrările nefinalizate nu vor fi luate în considerare. Biografia trebuie să fie scurtă și concisă.

Director de organizare: Târgul Internațional de Carte de la Autodromo di Monza, 2012

Dr. Jacqueline C. Miu

Dr. Alexander Metta

nouă, spre luminată învățătură! Cu adevărat se revarsă Hristos Cel Înviat, din toate slovele-văpăi ale revistei - și dacă cineva se întreabă cumva care ar fi „**piatra de încercare**” pentru Duhul său, spre a și-l dovedi trudind întru Hristos, spre Calea Răsăritului/Învierii - apoi, nu există mai bună măsură pentru orice Duh șovăielnic în credință, decât citirea celor scrise, cu toată sinceritatea și dăruirea, întru Dulcea Durere a Biruinței asupra Păcatului - cele care ard în cuprinsul de rai pregustat al revistei lui **Ioan ENACHE!**

...Cu această **cärticică-de-reviste** la piept, cititorul cel sângerat de toți ghimpii lumii se va arăta la Poarta Raiului, și recunoscut va fi (dimpreună cu, sfințiți, mulți dintre colaboratorii săi, precucernici părinți-călugări!), ca fiind din ceata binevoitorilor întru Lumină Sfântă și Lină Hodină, după atâta **ARDERE CURATĂ DE DUH!**

(urmare din pag. 15)

cunoscător al Ahrimanizării Lumii de Azi - nu sunt menite să îndrepte, instantaneu, **liniile de forță** deviate / strâmbate, ale Luminii Morale de pe Terra ori, numai din România. Dar Mircea Dinutz a fost, o viață de om, în primul rând, profesor/pedagog, și, deci, știe bine că orice îndemn spre Bine trebuie repetat, cu răbdare, de atâtea ori și cu o voce din ce în ce mai ridicată, încât să blocheze, mental, altfel de porniri decât cele spre Bine...

...Mult mai curând decât **predicator** și chiar **moralizator** (chiar creator de **teatru absurd-ionescian**, în cele mai impetuoase dintre tabletele sale: **Hai să facem o revistă!** (p.62), **Trei întrebări și niciun răspuns** (p.101), **Ce bine e în democrație!** (p.113), Mircea Dinutz ne apare, în unele dintre cele mai îngândurate și încordate pagini ale sale (pseudo-ludice, atractive... - ...dar, deși, deseori, problematizant-impresionante – nu rămân, totdeauna și constant, la cea mai înaltă valoare estetică – aceea din, spre pildă, cosmic-liricul **Instantaneu**, autentic poem incantatoriu, epifanie și colindă metafizică, totdeauna: **...”E un sticlete”, spuse, fără să ezite, tovarășul său. „A fost”, răspunse primul, îngropând pasărea, din nou, sub zăpadă, ceva mai departe de locul bătut de toată lumea atât de grăbită, încât nu știuse să vadă, să audă, să simtă fiorul dumnezeirii, care se aflase aproape, uimitor de aproape de ei... - doar cântecul rămăsese între crengile copacului, pentru ca numai cei aleși, doar ei, să-l asculte și să se lase vrăjiți!**) - pagini născute **în iarna vrajbei noastre** (cum zicea **bardul Will...**) - ca fiind un **senator de drept al logosului valah contemporan** (în linia **George Pruteanu**) - Logos contorsionat de toate **vijeliile demonice** (ale veacului și mileniului acestuia apocaliptic), care ne strâmbă Duhurile, date nouă spre Sfântă și Luminată Păstrare întru Dreptate, de către El...

...**REPETITIO [est] mater studiorum...** dar poate și: **...mater luciorum et revelationibus!**

Rezultatele Concursului FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAME „Romeo și Julieta la Mizil”

Premiile au fost acordate astfel:

La secțiunea **POEZIE**:

- Marele Premiu “George Ranetti”:
Văsieș Oana, din Bistrița Năsăud
- Premiul “Grigore Tocilescu”:
Ciumărnean Carmen, din Zalău
- Premiul Agatha Bacovia:
Grosu Delia, din com.Comișani, DB

Mențiuni:

Petre Violeta, Grosu Delia, Lăcătuș Andreea, Lăzărescu Marius, Lupu Cătălin, Lăcătuș Andreea, Lupu Cătălin, Vișu Cornelia, Hancer Aida, Lucaci Sorin, Mureșan Monica, Ologu Mihai, Lupașcu Ana Maria, Bitere Silvia, Lazăr Denisa, Stan Denisa, Bivol Zina.

EPIGRAME

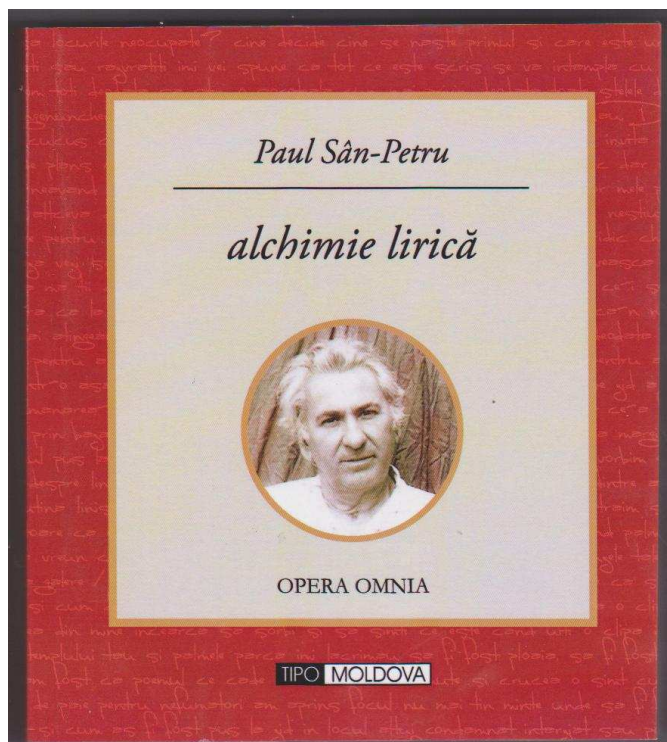
- Marele Premiu “George Ranetti”:
Constantinescu Nicușor, București
- Premiul “Grigore Tocilescu”:
Gheorghe Gurău, Galați
- Premiul “Agatha Bacovia”:
Vasile Vajoga, Iași

Mențiuni:

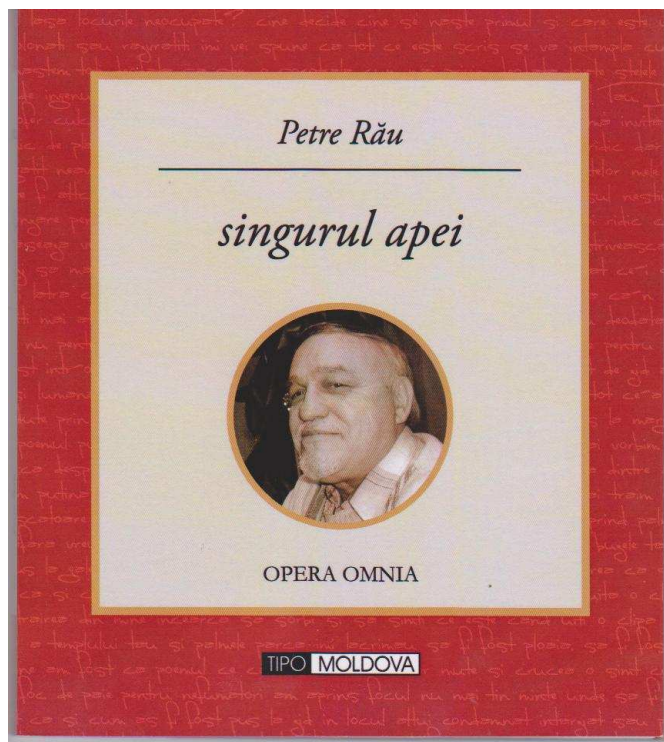
Janet Nică, Bârză Vasile, Moldovan Constantin, Ion Roșioru, Ghiță Laurențiu, Lică Pavel, Panduru Marinică, Slavu Petronela Vali, Bălăceanu Gheorghe, Ilișiu Eugen, Ion Diviza, Ion Moraru, Iștoc Virgil, Manole Vasile, Fărte Ioan, Martin Viorel, Miloș Petru, Zeană Corneliu, Ianuș Emil, Norea Dan, Hodaș Ioan, Riti Ionel, Ruse Ion, Bădărău George, Brumă Petru, Buzea Magdalena, Calotă Rodica, Larco Vasile, Petrone George.

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

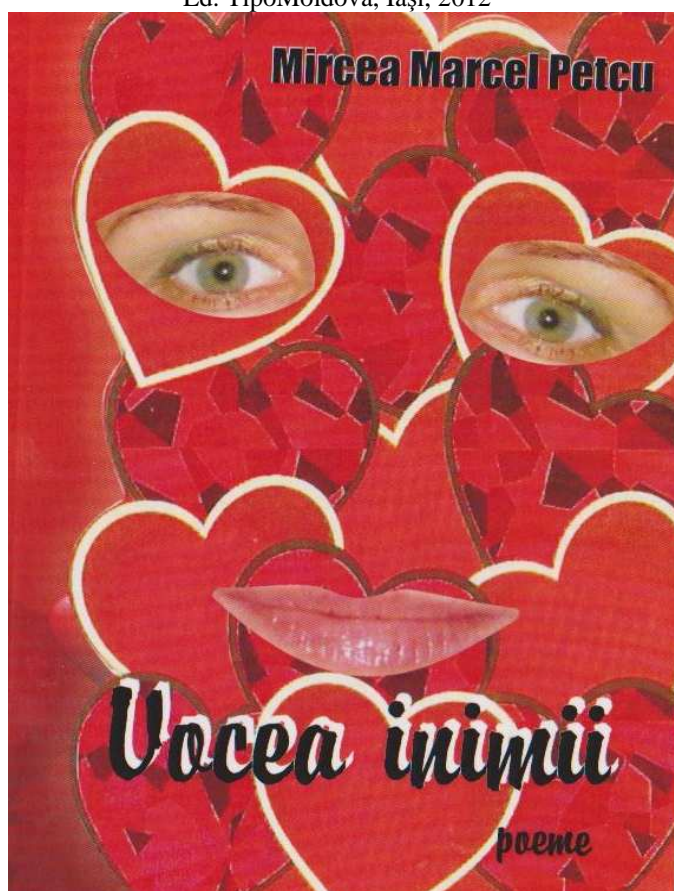
Paul Sân-Petru – Alchimie lirică, Opera Omnia,
Ed. TipoMoldova, Iași, 2012

Petre Rău – Singurul apei, Opera Omnia,
Ed. TipoMoldova, Iași, 2012

Olimpiu Vladimirov - Adânc de fântână,
Ed. Ex Ponto, Constanța, 2011

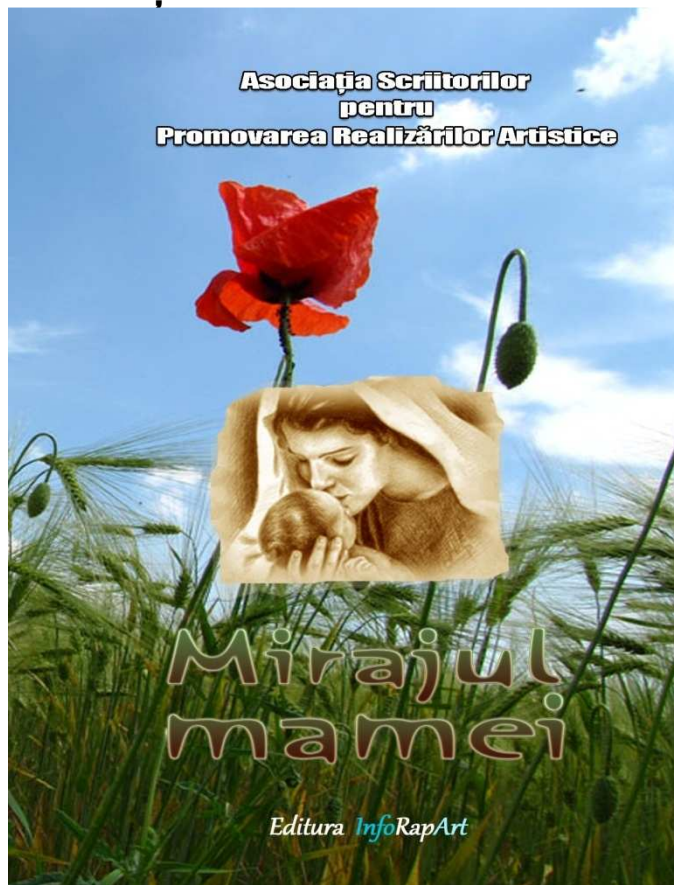

Mircea Marcel Petcu - Vocea inimii, poeme
Tulcea, 2011

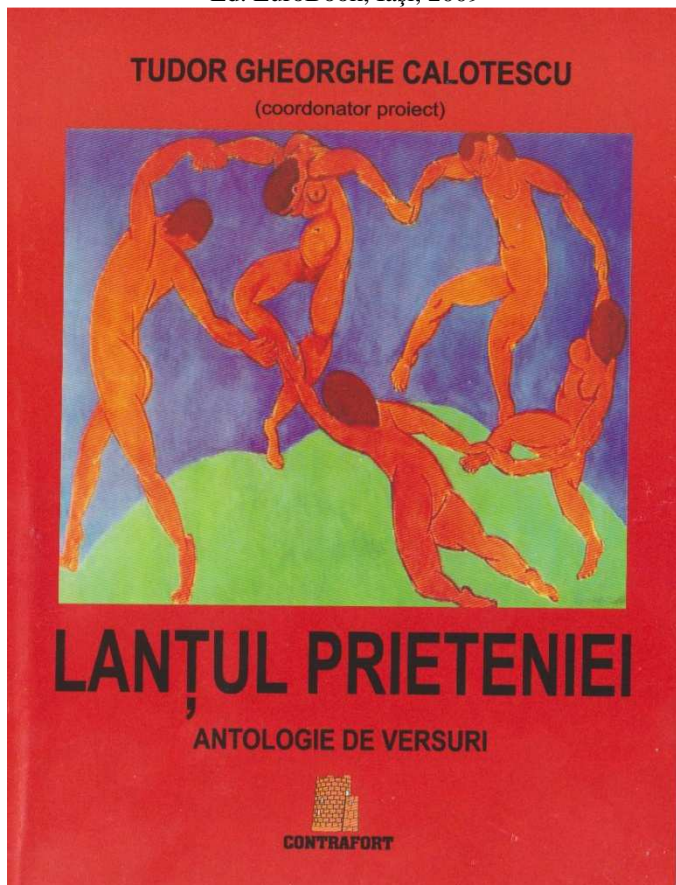
CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

Patricia Lidia - Nu închide ochii, Tatiana,
Ed. EuroBook, Iași, 2009

A.S.P.R.A. – Mirajul mamei, cele mai frumoase poezii despre mamă,
Ed. InfoRapArt, 2012

Tudor Gheorghe Calotescu - Lanțul prieteniei
Ed. Contrafort, Craiova, 2011

Patricia Lidia – Tăceri în doi, tăceri în noi
Ed. Citadela, Satu Mare, 2010

BOEMA

ISSN 2066-0154

Galati, cod 800010, Str. Al. I. Cuza, Nr. 47a, Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4

Telefon: 0726 337376, 0336 800313

Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com

Web site: www.boema.inforapart.ro